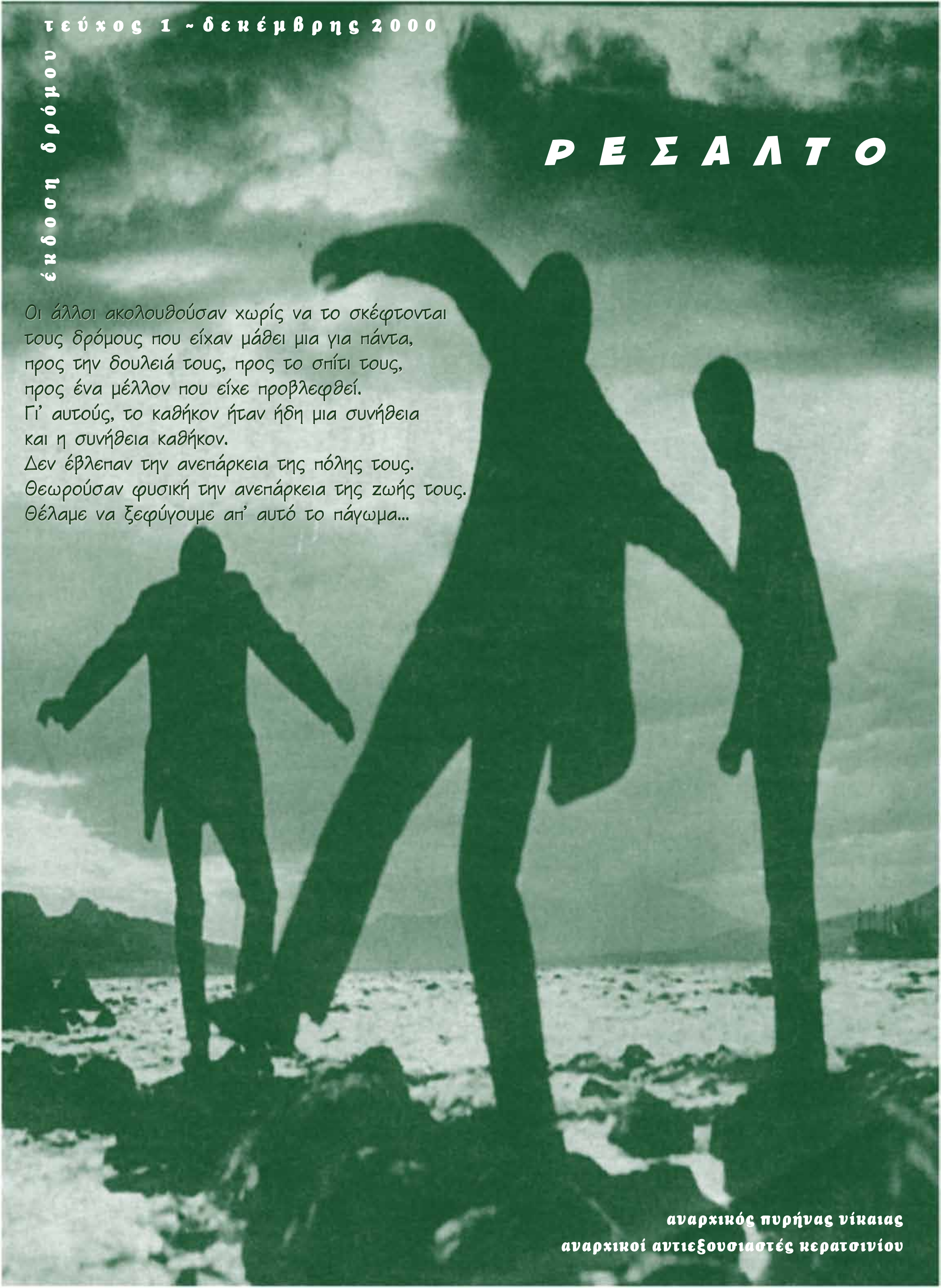
τεύχος 1 - δεκέμβρης 2000

έκδοση δρόμου

ΡΕΣΑΛΤΟ

Οι άλλοι ακολουθούσαν χωρίς να το σκέφτονται
τους δρόμους που είχαν μάθει μια για πάντα,
προς την δουλειά τους, προς το σπίτι τους,
προς ένα μέλλον που είχε προβλεφθεί.
Γι' αυτούς, το καθήκον ήταν ήδη μια συνήθεια
και η συνήθεια καθήκον.
Δεν έβλεπαν την ανεπάρκεια της πόλης τους.
Θεωρούσαν φυσική την ανεπάρκεια της ζωής τους.
Θέλαμε να ξεφύγουμε απ' αυτό το πάγωμα...

αναρχικός πυρήνας νίκαιας
αναρχικοί αντιεξουσιαστές κερατσινίου

Μετά την πειραματική έκδοση (τεύχος 0) του Μάη συνεχίζουμε αυτή την έκδοση δρόμου. Καταπιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα (κυρίως του Κερατσινίου και της Νικαίας). Ο λόγος μας είναι αιρετικός και ανατρεπτικός, επιτίθεται στην εξουσία και επιδιώκει την όξυνση της κριτικής κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Πεζές περιπολίες, αστυνομικά μπλόκα, «σκούπες» για τους μετανάστες, κάμερες να τοποθετούνται σε διάφορα σημεία της πόλης, οι αύρες να ξαναβγαίνουν στους δρόμους, μνημόνια αστυνομικής συνεργασίας Ελλάδας-Η.Π.Α. Είναι γεγονός ότι η αστυνομοκρατία και η καταστολή έχουν ενταθεί σε μοναδικό βαθμό τα τελευταία χρόνια. Αυτό όμως που έρχεται είναι ακόμα χειρότερο. Μέσα σε καθεστώς απόλυτης σιωπής και με πρόσχημα την «πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος» και την ανάληψη της Ολυμπιάδας του 2004 προετοιμάζεται νέος τρομονόμος, ο οποίος δεν θα αργήσει ψηφιστεί. Τα βασικά σημεία του είναι ότι θα δίνει το ελεύθερο στους μπάτσους να εισβάλλουν σε σπίτια χωρίς κανένα περιορισμό και πρόσχημα, θα κατοχυρώνει ως αποδεικτικά στοιχεία ενοχής αόριστες πληροφορίες της αστυνομίας, μαγνητοφωνημένες συνομιλίες, βιντεοσκοπημένες λήψεις και καταθέσεις μαρτύρων που δεν θα εμφανίζονται ποτέ και θα θεσμοθετεί την εκδίκαση υποθέσεων ανατρεπτικής κοινωνικής δράσης σε δικαστήρια χωρίς ένορκους για να εξασφαλίζονται σε κάθε περίπτωση καταδικαστικές αποφάσεις. Όπως πάντα βέβαια, τα «αντιτρομοκρατικά» νομοθετήματα δεν αποσκοπούν τόσο στη σύλληψη μελών ένοπλων οργανώσεων (γεγονός εκ των πραγμάτων πολύ δύσκολο έως αδύνατο), αλλά πολύ περισσότερο στη χαρτογράφηση, την τρομοκράτηση, τον ασφυκτικό έλεγχο ακόμα και τη φυλάκιση όλων όσων αγωνίζονται ενάντια στην ιδεολογία, τις δομές και τους σχεδιασμούς του καθεστώτος, με τη δημιουργία ενός θεσμικού πλαισίου που αποχαλινώνει τις παρακολουθήσεις, εφόδους και άτυπες ανακρίσεις της αστυνομίας και τις καταδικαστικές αποφάσεις δικαστών-εισαγγελέων. Εκτός όμως από αυτή τους την διάσταση, τέτοιες κρατικές κατασταλτικές μεθοδεύσεις στοχεύουν εξίσου και στην καλλιέργεια μιας ψυχολογίας ματαιότητας και ηττοπάθειας σχετικά με το νόημα και την αξία της επιλογής για αντιπαράθεση και αγώνα. Αν λοιπόν το μήνυμα αυτών που εκμεταλλεύονται, καθυποτάσσουν και αλλοτριώνουν τη ζωή μας είναι ότι η ιδέα και η πράξη της αντίστασης θεωρούνται έγκλημα, στο χέρι μας είναι να τους αντιγυρίσουμε τον χαρακτηρισμό του ποιός είναι πραγματικά εγκληματίας.

Καταννοώντας την εναγώνια προσπάθεια της ηγεσίας της ΕΛ.ΑΣ για εξευρωπαϊσμό του σώματος και θέλοντας να συμβάλλουμε γόνιμα στην προσπάθεια αυτή προτείνουμε να υιοθετηθεί πάραυτα το γαλλικό παράδειγμα. Ξέρετε... Εκεί που αυτοκτονεί ένας αστυνομικός κάθε 9 μέρες (με το υπηρεσιακό παρακαλώ).

Μας ζάλισε από την αρχή του καλοκαιριού η «κόντρα» κράτους-εκκλησίας για την αναγραφή ή μη του θρησκεύματος στις νέες ταυτότητες, με δηλώσεις και κόντρα δηλώσεις, κηρύγματα και λαοσυνάξεις, συγκέντρωση υπογραφών και άλλα ευτράπελα. Γιατί όμως τέτοια «αντιπαλότητα» από τη στιγμή που το θρήσκευμα θα υπάρχει ως καταχωρημένο στοιχείο στις νέες ταυτότητες και απλά δεν θα αναγράφεται στο εξωτερικό της μέρος (ο ατομικός κωδικός που θα αντιστοιχεί σε κάθε νέα ταυτότητα του συστήματος Σένγκεν θα δίνει άμεση πρόσβαση στους προσωπικούς μας, ηλεκτρονικούς πια, φακέλλους, οι οποίοι είναι ήδη καταχωρημένοι σε τράπεζα δεδομένων κεντρικού συστήματος Η/Υ, στα κεντρικά της ασφάλειας για μας και στο Στρασβούργο για όλους τους ευρωπαίους); Μα δεν υπάρχει πραγματική αντιπαλότητα. Το παιχνίδι είναι στημένο και εξυπηρετεί και τους δύο τα μέγιστα. Το κράτος επιβάλλει τον

εκσυγχρονισμό και την εντατικοποίηση του κοινωνικού ελέγχου φορώντας τη μάσκα του υπερασπιστή των ατομικών ιδιαιτεροτήτων κι η εκκλησία βρήκε μια καλή ευκαιρία να δημιουργήσει συνοχή στις γραμμές των πιστών της και να βγει προς αναζήτηση και νέας πελατείας. Έτσι, με όλους αυτούς τους άθλιους καγχασμούς, επιτεύχθηκε έντεχνα η απόκρυψη του γεγονότος ότι στις νέες ταυτότητες θα είναι καταχωρημένα όλα όσα αφορούν τη ζωή και τις επιλογές μας (οικονομικά και φορολογικά στοιχεία, τυχόν ποινικές διώξεις ή καταδίκες, σεξουαλικές προτιμήσεις, πολιτικά φρονήματα, συμμετοχή σε απεργίες-διαδηλώσεις-σωματεία, εκτιμήσεις σχετικά με την επικινδυνότητα του καθενός για την δημόσια τάξη και ασφάλεια) με τη δυνατότητα να ελέγχονται ακόμα και σε μια απλή εξακρίβωση στο δρόμο από ειδικά μηχανήματα (τερματικά) που θα έχουν τα ασφαλίτικα και τα περιπολικά. Το ζήτημα συνεπώς δεν είναι η αναγραφή ή μη του θρησκεύματος στις νέες ταυτότητες αλλά η εφαρμογή του ηλεκτρονικού φακελώματός μας.

Στις 20 Οκτώβρη, στην Τουρκία, 816 πολιτικοί κρατούμενοι (μέλη παράνομων αντικαθεστωτικών οργανώσεων), ξεκίνησαν απεργία πείνας αρνούμενοι να οδηγηθούν στα λευκά κελιά της απομόνωσης και του αργού θανάτου των νέων τούρκικων φυλακών υψίστης ασφαλείας. Ένα μήνα μετά, 100 από αυτούς δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν την απεργία πείνας μέχρι θανάτου: «Θα πεθάνουμε αλλά στα κελιά δεν θα μπούμε». Ο αγώνας τους ενάντια στα λευκά κελιά και την κρατική βαρβαρότητα επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά πως τα αγωνιζόμενα κομμάτια της τούρκικης κοινωνίας μάχονται για την λευτεριά τους στους δρόμους και στις φυλακές μακριά από χωρικά ύδατα και εδαφικές διεκδικήσεις.

Μέχρι το τέλος του χρόνου θα έχουν ολοκληρωθεί σύμφωνα με το κυβερνητικό πλάνο οι αλλαγές στο εργασιακό και ασφαλιστικό καθεστώς μετά και τις αλλαγές στους τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης. Στο φουλ δηλαδή οι μηχανές του εκσυγχρονισμού για να ανταποκριθούν στις προεκλογικές και μετεκλογικές εξαγγελίες περί αλλαγών. Αν νόμιζε κανείς τώρα ότι οι αλλαγές αυτές θα είχαν τον οποιονδήποτε «κοινωνικό προσανατολισμό» μάλλον θα πρέπει να ζει σε άλλο πλανήτη. Στον τομέα της υγείας λοιπόν, το περίφημο νομοσχέδιο των 7 αξόνων και 200 σημείων, αυτό που ουσιαστικά θεσμοθέτησε είναι τη μετατροπή της ασθένειας και του ατυχήματος σε πολυτέλεια και τον αποκλεισμό των μεταναστών από την περίθαλψη και τη νοσηλεία. Στην εκπαίδευση, οι «βελτιωτικές» αλλαγές που πραγματοποιήθηκαν, έγιναν απλά σε μια προσπάθεια του κράτους να κλείσει ένα πολυετές και ενοχλητικό κοινωνικό μέτωπο χωρίς να θίγουν βέβαια στο ελάχιστο τον βασικό του στόχο της δημιουργίας πειθήνιων υπηκόων. Στην ασφάλιση θα κατοχυρωθεί ελαχιστοποίηση των εργοδοτικών εισφορών και αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης. Ενώ σχετικά με την εργασία προωθούνται: διεύρυνση του ορίου μαζικών απολύσεων, κατάργηση της πληρωμής των επιπλέον ωρών εργασίας και ανταπόδοσή τους με ρεπό όταν το αφεντικό δεν θα έχει δουλειά (ελαστικοποίηση) και μοίρασμα της μίας θέσης εργασίας σε δύο και τρεις άνεργους (υποαπασχόληση). Ακόμα σκληρότερος λοιπόν αυτός ο χειμώνας κι η άνοιξη της κοινωνικής αντίστασης φαίνεται να καθυστερεί, έχοντας να ξεπεράσει και τους εργολάβους χειραγωγούς (επικεφαλής συνδικάτων, κομματικών νεολαιών, μαζικών φορέων), που αρέσκονται να συναθροίζονται και να συζητούν με υπουργούς και εκπροσώπους εργοδοτών στα τραπέζια του «Κοινωνικού Διαλόγου».

Από τα μέσα Σεπτέμβρη εμφανίζονται κατά στιγμές σε τοίχους των περιοχών μας νεοναζιστικά συνθήματα και αφίσες ακροδεξιάς οργάνωσης. Τη δουλειά την κάνει μια τσογλανοπαρέα από φασιστάκια που παρεοποιώντας τον τυχοδιωκτισμό τους και τη χυδαία τους άγνοια για ανθρώπους και πράγματα φαντασιώνουν το δικό τους «αποφασίζομεν και διατάζομεν» στις γειτονιές: εκκαθάριση της περιοχής από τους ξένους εργάτες (ότι έκαναν οι ομοϊδεάτες τους γερμανοί τη δεκαετία του ΄60 στους κερατσινιώτες, νικαιώτες και δραπετσωνίτες μετανάστες), στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, θάνατο σε κάθετί διαφορετικό. Τη δυνατότητα βέβαια να προβαίνουν σε τέτοιες ενέργειες κάποιοι ανεγκέφαλοι πιτσιρικάδες τους την παρέχει η σημερινή εποχή. Η κοινωνική συντηρητικοποίηση και παθητικοποίηση, η λογική του μικροαστικού βολέματος, οι διάχυτες ρατσιστικές συμπεριφορές, η απουσία συλλογικών οραμάτων αγώνα. Αναρωτιέται όμως κανείς αν αυτό που θα επικρατήσει τελικά θα είναι η αδιαφορία μπροστά σε τέτοια φαινόμενα. Στις περιοχές αυτές μάλιστα που ιστορικά έχουν φιλοξενήσει στρατιές μικρασιατών κι επαρχιωτών μεταναστών, έχουν τροφοδοτήσει τα κύματα της προσφυγιάς για το εξωτερικό το ΄60 και το ΄70 κι έχουν δει τόσους και τόσους ανθρώπους τους να σέρνονται στα ξερονήσια της εξορίας την μετεμφυλιακή και δικτατορική περίοδο. Σίγουρα πάντως δεν μπορεί να είναι «εργολαβία» των αναρχικών της περιοχής το σβήσιμο αυτών των λεκέδων από τους τοίχους. Όχι γιατί είναι δύσκολο ή κουραστικό, αλλά γιατί κάτι τέτοιο είναι υπόθεση όλων μας. Και για την ενημέρωση: ορισμένοι από την τσογλανοπαρέα αυτή συχνάζουν στην καφετέρια Motown στην πλατεία Λαού. Ως «πρωτοπαλίκαρό» τους εμφανίζεται ο Ντούζουγλης Νεκτάριος, ετών 22, ο οποίος είχε μέχρι πριν λίγο καιρό το ουζερί «Ελληνικόν» στην οδό Υπαπαντής κοντά στη συμβολή της με την Αγχιάλου. Τα ονόματα των υπολοίπων δεν θα τα αναφέρουμε γιατί είναι μικρότεροι και λιγότερο «ψημένοι». Αν όμως χρειαστεί θα το κάνουμε στο μέλλον.

Με πολλούς εργάτες έχουμε φάει μαζί, έχουμε γιορτάσει μαζί, έχουμε στενοχωρηθεί. Δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο περνάω το χρόνο μου κατεξοχήν, είμαι όμως προσιτός (*Οδυσσέας Κυριακόπουλος, πρόεδρος του ΣΕΒ*).

Σαλταρισμένος νεαρός εργάτης: Με πολλούς υπουργούς, διοικητές τραπεζών, εφοπλιστές, μεγαλοχρηματιστές, έχουμε διαχειριστεί δισεκατομμύρια, έχουμε φάει μαζί, έχουμε ταξιδέψει μαζί σε μέρη εξωτικά, έχουμε κάνει κόντρες με τα liar jet μας, έχω φιλοξενηθεί στις επαύλεις και τα κότερά τους. Δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο περνάω τον καιρό μου κατεξοχήν, είμαι όμως προσιτός. Εγώ προτιμώ την κατακόκκινη κάρτα που χτυπάω κάθε πρωί στη δουλειά, να έχω τον προϊστάμενο να με μπινελικώνει, να έχω το άγχος της απόλυσης, τους ρουφιάνους του αφεντικού, τα ακόλλητα ένσημα, τις απλήρωτες υπερωρίες, τα λεφτά να μη φτάνουν ούτε για το νοίκι. Καταλαβαίνεις γιατρέ μου, είναι θέμα γούστου.

Είδα ένα Σφηνιά να πέφτει, αλλά δεν πρόλαβα να κάνω ευχή. Την κάνουμε εκ των υστέρων: εφοπλιστές και λοιποί μεγαλοκαρχαρίες και στα δικά σας.

<u>**Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε**</u>

25 Ιουλίου, ώρα 02.15. Ο Νίκος Χανόπουλος καληνυχτίζεται με την κοπέλα του, μετά από βραδινή βόλτα και επιστρέφει στο σπίτι του στη Νίκαια. Ώρα 02.30, λεωφόρος Σχιστού, σρατόπεδο ... (μονάδα ΧΩΚ). Ο Νίκος Χανόπουλος πυροβολείται και πέφτει νεκρός. Η σφαίρα έφυγε από όπλο τύπου G3/A3, ιδιοκτησία του ελληνικού στρατού, τοποθετημένο στον ώμο του επιλοχία και στρατιωτικού καριέρας Γ.Δρίβα, επίσης ιδιοκτησία του ελληνικού στρατού. Η επίσημη κατάθεση. Ο επιλοχίας-ΡΑΜΠΟ ακούει σφυρίγματα και γαβγίσματα σκύλων, σκέφτεται τί να είναι άραγε και εύλογα συμπεραίνει ότι ένας πολύ επικίνδυνος εχθρός έχει περιστοιχίσει το στρατόπεδο. Ως αξιωματικός υπηρεσίας και ανώτερος όλων εκείνη τη στιγμή θέτει τους στρατιώτες του σε θέσεις μάχης και μαζί με το λοχία Καμπουράκη περιπολεί. Εκεί κοντά στα συρματοπλέγματα, με κατεύθυνση προς τη λεωφόρο Σχιστού, πυροβολεί και ξαναπυροβολεί εκτός στρατοπέδου(!). Και ο εχθρός εξουδετερώθηκε και αποκαλύφθηκε στο πρόσωπο του Νίκου Χανόπουλου. 22 χρονών, σπουδαστής, εργαζόμενος, προλεταριακής καταγωγής. Ούτε μετανάστης, ούτε αναρχικός, ούτε τρομοκράτης, ούτε Τούρκος κομάντο. Τα κλασικά προσχήματα απουσιάζουν. Στρατηγοί και παραστράτηγοι, όλο αυτό το βρωμερό συνάφι, σπεύδουν να συλλυπηθούν έκπληκτοι από το γεγονός και έντρομοι καθώς οι καρέκλες τους τρίζουν. «Λυπούμαστε αλλά...».

Αλλά... στον αντίποδα. Ο Γ.Δρίβας δεν πυροβόλησε τυχαία. Δεν πυροβόλησε ούτε από καθήκον ως ο επίδοξος «σωτήρας» του στρατοπέδου όπως ο ίδιος υποστηρίζει. Θα πυροβολούσε ούτως ή άλλως, εκείνη, κάποια άλλη, οποιαδήποτε στιγμή που η στρατοκρατική του αντίληψη, εμποτισμένη από λάβαρα, εθνόσημα, εμβατήρια και σημαίες, τον ωθεί. Και ως γνήσιος εξουσιαστής θα ξεράσει σφαίρες, προστατευμένος από τα συρματοπλέγματα που του δίνουν δύναμη, αιτίες και άλλοθι. Εξασφαλισμένος μέσα σ' ένα πεδίο στυγνής πειθαρχίας, απόλυτης ιεράρχησης, διανοητικής περιχαράκωσης, ξενοφοβικής πόρωσης. Στο ΣΤΡΑΤΟ. Μακρυά από την προστατευτική σκέπη του, κάθε Δρίβας έχει στη γεμιστήρα του μόνο άσφαιρα, είναι ένα τίποτα. Έτσι γαλουχεί το ελληνικό κράτος τους δολοφόνους του. Και έχει πολλούς.

Τα τζιμάνια του ελληνικού στρατού εκείνο το βράδυ αποφάσισαν να παίξουν λίγο πόλεμο. Αφού τί κρίμα(!) δεν είχαν την τιμή και την τύχη να βρίσκονται στα σύνορα και να εκτελούν μετανάστες. Ένα μακάβριο «ποιόν θα σκοτώσουμε σήμερα;» αντηχεί. Τα αυτιά της ελληνικής κοινωνίας δε φαίνεται όμως να ιδρώνουν και πολύ. Οι εικασίες δίνουν και παίρνουν. Οι λάϊκα καφενόβιοι θα μιλήσουν για ένα νεαρό και για ναρκωτικά (καθάροντας τί;), ο μικροαστικός νους με την καχύποπτη πονηριά του θα επινοήσει πιθανά σενάρια των κινήσεων του μικρού και θα περάσει με την ίδια ευκολία στο επόμενο θέμα, κάποιοι άλλοι θα πουν το γνωστό και άνευρο «τον φάγαν τον πιτσιρικά», τα Μ.Μ.Ε. θα τροφοδοτήσουν και θα τροφοδοτηθούν από αυτήν την ψυχοδιανοητική έκπτωση (τα κοράκια κάτι μυρίζονται εδώ μεσοκαλόκαιρα) και η ελληνική δικαιοσύνη (ως γνωστόν τυφλή και άμεμπτη) θα επισφραγίσει. Στην ΨΥΧΡΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ προσθέτει τα ερωτιματικά της. Εκ προθέσεως; Εκ προμελέτης; Ή μήπως εξ αμελείας; Ή μήπως εκ προθέσεως αλλά χωρίς δόλο; Καλό αυτό το τελευταίο και συμφέρει!

Και ο Νίκος Χανόπουλος; Είναι νεκρός. Ο Γ.Δρίβας τον δολοφόνησε. Ο ελληνικός σρατός τον δολοφόνησε. Δεν πιστεύουμε ότι μια σφαίρα διέσχιζε τη λεωφόρο (170 μέτρα μακρυά απ' το στατόπεδο) και ο Νίκος Χανόπουλος τη συνάντησε. Δεν πιστεύουμε στην ελληνική δικαιοσύνη και σε καμία δικαιοσύνη που είναι γέννημα, δημιούργημα, εργαλείο της κάθε εξουσίας, θεσμισμένη για να εξυπηρετεί τα κεκτημένα της και να αγκαλιάζει τους δολοφόνους της. Δεν πιστεύουμε ότι αυτό το έγκλημα είναι τυχαίο. Όπως τυχαίες δεν είναι οι εκπυρσοκροτήσεις όπλων σε χέρια φαντάρων, όπως τυχαίες δεν είναι τόσες και τόσες αυτοκτονίες μέσα στο στρατό. Ο στρατοκρατικός μηχανισμός τα γεννά, αυτή η μηχανή, που μαζί με τη στέρηση και την απαγόρευση παράγει και την πιο διεστραμμένη επιθυμία για εξουσία.

Ξέρουμε ότι η δικαιοσύνη δε θα αποδοθεί, ούτε η αλήθεια θα λάμψει. Πολύ περισσότερο, δε θέλουμε κι ούτε μας ενδιαφέρει. Τέτοιου είδους αυταπάτες δε βασανίζουν εκείνες τις συνειδήσεις που δέχονται επίθεση, εκείνες τις συνειδήσεις που είναι επικίνδυνες γι' αυτόν τον πολιτισμό της καθημερινής ομηρίας και της διανοητικής αγκύλωσης. Ξέρουμε πως ό,τι ζωτικό μας αφαιρούν οι κάθε λογής εξουσιαστές μας (απ' τους ανεγκέφαλους στρατοκράτες μέχρι τους αστείρευτους διαφημιστές της βλακείας) δεν μπορεί να μας επιστραφεί ως είχε. Το μόνο που μένει αυτούσιο είναι το μίσος μας. Αυτό να θωρακίσουμε και μ' αυτό να τους σημαδέψουμε.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Σύμφωνα με την 21/97/ΕΔΥΕΘΑ/ΓΕΣ/ΔΣΛ και την 68/99/ΕΔΥΕΘΑ/ΓΕΣ/ΔΣΛ καλούμαι να καταταγώ στον επίσημο δολοφονικό μηχανισμό του ελληνικού κράτους, στον ελληνικό στρατό.

Αρνούμαι συνειδητά να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό αλλά και σε οποιονδήποτε άλλο στρατό, γιατί καθένα απ' αυτά που προωθεί και πρεσβεύει, είναι και από ένα κομμάτι στο ψηφιδωτό της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η έννοια του έθνους στην οποία ο στρατός βασίζει την ύπαρξή του, και φυσικά προωθεί, είναι αυτή που πρέπει να αδελφοποιεί τον εργάτη και το αφεντικό, το μαθητή και το δάσκαλο, τη γυναίκα και τον βιαστή, τον εξεγερμένο και το όργανο καταστολής, τον φυλακισμένο και τον δεσμοφύλακα που έτυχε να γεννηθούν στην ίδια περιοχή του πλανήτη. Είναι ο μύθος της κοινής «ταυτότητας» που κατασκευάστηκε και διατηρείται από τους ιδεολόγους του αστισμού και τους δολοφόνους του κράτους. Όπλα τους, η παραχάραξη της ιστορίας και η ιδεολογική σφυρηλάτηση, παράλληλα με επιχειρήσεις «εθνοκάθαρσης» -εξόντωσης κοινωνικών κομματιών που δεν θέλησαν να υιοθετήσουν τα «κοινά» πολιτικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά. Και είναι η «αναγκαιότητα» «οργάνωσης» αυτών των «κοινών», και υπεράσπισής τους απέναντι σε κάποιον προαιώνιο «εθνικό» εχθρό, που επιτρέπει στους «ομοεθνείς» εχθρούς της ελευθερίας (κράτος και κεφάλαιο), να αυτοανακηρυχθούν προστάτες της. Προστατεύοντας έτσι τα δικά τους «εθνικά» συμφέροντα με όλους τους μηχανισμούς που διαθέτουν.

Ο ελληνικός στρατός ως ο κυριότερος ένοπλος μηχανισμός του ελληνικού κράτους, είναι αυτός που υπερασπίζει τα εκάστοτε ελληνικά «εθνικά» συμφέροντα... με πολέμους υπεράσπισης ή επέκτασης της ζώνης αποκλειστικής επιρροής και εκμετάλλευσης, με «ειρηνευτικά» σώματα κατοχής στην ρουάντα, στον περσικό, στο κόσοβο, στην αλβανία, στη βοσνία κ.α., με δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, με σπάσιμο απεργιών, με «εθνικές» ή πολιτικές εκκαθαρίσεις, με καταστολή σε εξεγερμένους... και με άλλους «εθνικά» αποδεκτούς τρόπους.

Με την πειθαρχική κτηνωδία προσπαθεί να τσακίσει ότι έχει μείνει όρθιο από την οικογένεια και το σχολείο. Να αποδομήσει την προσωπικότητα και να την ξαναχτίσει με όρους καθυπόταξης. Να κατασκευάσει πειθήνιους και ικανούς στρατιώτες (δολοφόνους πρόθυμους να σκοτωθούν), χρήσιμους στον καιρό της ένοπλης υπεράσπισης των «εθνικών» συμφερόντων της άρχουσας τάξης, εντός ή εκτός συνόρων. Να κατασκευάσει ανθρώπους που θα δέχονται τα όρια και τους ρόλους που τους επιβάλλονται, χρήσιμους στον καιρό της επίθεσης στην κοινωνική βάση στο όνομα της «εθνικής» οικονομίας και της πολιτειακής σταθερότητας.

Η συνταγή είναι απλή: όσο πιο στερημένο και εξαντλημένο είναι το σώμα και το μυαλό, και όσο πιο απομονωμένα είναι τα άτομα απέναντι στον όγκο της στρατιωτικής εξουσίας, τόσο πιο εύκολα υποτάσσονται. Τα άτομα μαντρωμένα στον απόλυτα ελέγξιμο χώρο του στρατοπέδου, ενταγμένα σε κάθετες ιεραρχικές δομές, με εμφανίσεις ομοιόμορφες, και πλαισιωμένα από αυστηρούς κανόνες στερήσεις και καταναγκασμούς «εκπαιδεύονται» στην υποταγή. Η κατάταξη σε κάθετες ιεραρχικές δομές, διαχωρίζει σε «ανώτερους» και «κατώτερους» και ετσι δημιουργεί και νομιμοποιεί τις εξουσιαστικές σχέσεις, ενώ παράλληλα κατακερματίζει την κοινωνία του στρατοπέδου περιορίζοντας τις οριζόντιες σχέσεις ανάμεσα στους ομόβαθμους. Οι μόνες σχέσεις που μπορεί και πρέπει να έχει ο φαντάρος στη διάρκεια της ημέρας, είναι οι σχέσεις εξουσίας με τους «ανώτερους» του. Η ομοιομορφία, τα εθνικιστικά συνθήματα και η διαταξική σύνθεση του στρατεύματος προωθούν την ψευδαίσθηση της «εθνικής» ενότητας. Ο φαλλοκρατισμός και ο σεξισμός ευδοκιμούν στην σεξουαλική μιζέρια του στρατοπέδου δημιουργώντας μια ψευδοσυνείδηση ανωτερότητας απέναντι στις γυναίκες που τις μετατρέπει στα μυαλά των αντρών σε θηλυκά αντικείμενά αναπαραγωγής και ηδονής. Η μιζέρια αυτή όχι μόνο μετουσιώνεται σε «αντριλίκι» αλλά αποτελεί και ένα πεδίο ενοποίησης μεταξύ του «αντρικού» πληθυσμού και συνηγορεί στην παγίωση των σχέσεων εξουσίας μέσα και έξω από το στρατόπεδο.

Ως άνθρωπος που αρνείται να εξουσιάζει και να εξουσιάζεται δεν θα γίνω με κανένα τρόπο όπλο στα χέρια αυτών που η ύπαρξη τους είναι συνυφασμένη με την καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Δεν θα στραφώ ενάντια στους κολασμένους που έτυχε να γεννηθούν υπό την ηγεμονία μιας άλλης κάστας εξουσιοφρενών καταπατητών της ελευθερίας.

Δεν θα πολεμίσω υπερασπίζοντας φαιδρές έννοιες όπως το «έθνος» και η «πατρίδα» που το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι διαχωρισμούς και αλληλοσφαγές μεταξύ των καταπιεσμένων.

Δεν θα υπερασπιστώ τους πλαστούς διαχωρισμούς και τα πρότυπα που ο στρατός διαχέει μέσα στο κοινωνικό σώμα με σκοπό την νομιμοποίηση των σχέσεων εξουσίας και καταπίεσης.

Ο μόνος πραγματικός διαχωρισμός είναι αυτός ανάμεσα στην εξουσία και την ελευθερία.

Ο μόνος πόλεμος στον οποίο συμμετέχω είναι ο κοινωνικός και ταξικός.

Στα πλαίσια του ευρύτερου αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση και της αλληλεγγύης σε όσους αντιστέκονται δηλώνω ολική άρνηση στράτευσης, δεν θα ακολουθήσω τον δρόμο της προσωπικής παθητικής «αντίστασης» του «τρελόχαρτου» και δεν δέχομαι οποιαδήποτε μορφή «κοινωνικής» θητείας γιατί με αυτόν τον τρόπο δεν θα προσφέρω στην κοινωνία αλλά στον εχθρό της.

Στράτος Μωυσής, Ιανουάριος 2000.

Από τις αρχές Σεπτέμβρη έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης του συντρόφου Στράτου Μωυσή για την εδώ και χρόνια άρνησή του να υπηρετήσει στις γραμμές του ελληνικού στρατού. Ο Στράτος συμμετέχει στη συλλογικότητα των αναρχικών αντιεξουσιαστών Κερατσινίου-Νίκαιας και είναι ένας από τους εκδότες αυτού του εντύπου. Η άρνησή του να υπηρετήσει είναι κομμάτι της ευρύτερης αντιεξουσιαστικής του δράσης για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης.

Το σύστημα διδασκαλίας
είναι η διδασκαλία του συστήματος

Χτυπάει κουδούνι κι εσύ σέρνεις το βήμα, ακόμα ζαλισμένος/η από το πρωινό χουζούρι, να μπεις στη σειρά, στο κοπάδιασμα. Πρωινή προσευχή: στρατιωτάκια ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα... πού τρέχει ο νους σας; Κοιτώντας από ψηλά τη μικρή σας αυλή θα μπορούσε κανείς να πει ότι μοιάζει με στρατόπεδο σε ώρα αναφοράς, με προαύλιο φυλακής, με αφετηρία λεωφορείων την ώρα που οι εργαζόμενοι, με σκυμμένο κεφάλι, βαδίζουν προς τις δουλειές τους, την ώρα που με σκυμμένο κεφάλι κατευθύνεστε στις αίθουσες... και τα πειράγματα και τα τρεχαλητά... η τελευταία ανάσα πριν ο καθηγητής κλείσει την πόρτα πίσω του.

Τα κάγκελα, το απουσιολόγιο, ο πίνακας, το μπλοκάκι του καθηγητή, σύμβολα που αναπαριστούν τα ιδεώδη του συστήματος εκπαίδευσης: σωματική και διανοητική περιχαράκωση, γνώση ελεγχόμενη, κρίση διαρκής. Η παράδοση, η προφορική εξέταση, η αποβολή, λειτουργίες που επιδιώκουν το μάντρωμα της συνείδησης, την αναπαραγωγή μιας γνώσης νεκρής, την πειθαρχία. Κι όλα αυτά σε κυκλική ροή, σε διαρκή επανάληψη. Το σχολείο, ένα εργοστάσιο μαζικής παραγωγής υπηκόων, όπου μεθοδικά ενσταλάσσονται οι αξίες του ανταγωνισμού, της διάκρισης, της προσωποποιημένης «επιτυχίας» ή «αποτυχίας», γιατί αυτές είναι απαραίτητες για να λειτουργήσει το μοντέλο της κοινωνικής και οικονομικής εξέλιξης του δυτικού πολιτισμού. Από το σχολείο πρέπει να βγουν τόσο τα αδίστακτα και ευέλικτα στελέχη όσο και οι πειθαρχημένοι και παραγωγικοί εργαζόμενοι. Εκεί πρέπει να διαμορφωθούν οι υπάκουοι υπήκοοι και οι πρόσχαροι καταναλωτές. Όλοι λοιπόν πρέπει να περάσουν από αυτόν τον αποστειρωμένο χώρο όπου μεθοδικά και επιστημονικά σφυρηλατείται η προσωπικότητα και λοβοτομείται η ελεύθερη βούληση.

Γιατί όσο κι αν εκσυγχρονίζεται ένα εκπαιδευτικό σύστημα διατηρεί πάντα τις βασικές του αρχές: «Η εκπαίδευση πρέπει να ασκεί τέτοια επιρροή στο μαθητή ώστε να φτάνει ως τις ρίζες των ζωτικών παρορμήσεων και ενεργειών του... πρέπει να ξεριζώνει εντελώς την ελευθερία της θέλησης από το έδαφος που αναλαμβάνει να καλλιεργήσει και να παράγει η ίδια, σύμφωνα με τις δικές της ανάγκες και αποφάσεις, αποκλείοντας κάθε πιθανή αντίθετη βούληση», έλεγε ο εθνικιστής φιλόσοφος Φίχτε το 1806. Το σύγχρονο σύστημα διδασκαλίας φροντίζει να ακολουθεί τις συμβουλές των «πεφωτισμένων» στυλοβατών του.

Δεν είναι λοιπόν η σκληρότητα του κάθε νομοσχεδίου ή η προσωπικότητα του εκάστοτε υπουργού αυτό που πυροδοτεί το πνεύμα της ανταρσίας, αλλά η καταπιεστική δομή του σχολείου. Ο σχολικός εγκλεισμός, οι αίθουσες της πλήξης, η άχρηστη γνώση, η καθηγητική επιβολή είναι συστατικά στοιχεία ενός θεσμού καθ' όλα απάνθρωπου και εχθρικού. Όλα τα άλλα είναι απλά το κερασάκι στην τούρτα. Οι αρνήσεις στην εκπαιδευτική διαδικασία είναι μια ανάσα ζωής σε ένα χώρο από όπου η ζωή απουσιάζει.

Άλλη μια μέρα χωρίς εμάς

Καλημέρα. Άλλη μια μέρα ξημερώνει. Άλλη μια μέρα πεισματικά ίδια και απαράλλαχτη με την προηγούμενη, ίδια και απαράλλαχτη με την επόμενη. Για άλλη μια φορά, η τελευταία εικόνα του ονείρου μας θα συντριβεί ανάμεσα στους ήχους των ρολογιών και τις μουδιασμένα βιαστικές κινήσεις μας. Ο χρόνος μας άρχισε να μετράει κι εμείς ξεχυνόμαστε σε ένα αδιάκοπο κυνηγητό πίσω του, στριμωγμένοι πλέον στις μηχανοκίνητες σχεδίες μας, πλέοντας στις συμπληγάδες των καθημερινών εξαναγκασμών μας.

Άλλο ένα πρωινό που όλοι μας θα συναντηθούμε στα ραντεβού μας με τα θρανία, τους υπολογιστές, τα ταμεία, τις κατασκευές, τις κάθε τύπου μηχανές, για να εκτελέσουμε εντολές και προσταγές. Γιατί έτσι είναι. Για να λειτουργήσει αυτός ο «θαυμαστός κόσμος» μας χρειάζεται ενταγμένους, ακρωτηριασμένους ψυχικά και σωματικά κάτω από τη διαρκή επίβλεψη δασκάλων, στελεχών, διευθυντών, αφεντικών.
Οι δρόμοι έξω κατακλεισμένοι από ανθρώπους και εμπορεύματα κάθε είδους σε διαρκή κίνηση, παράγουν τους δικούς τους ήχους και οσμές, από κορναρίσματα, σειρήνες, εξατμίσεις, καυγάδες, συναλλαγές, αγορές, πωλήσεις. Και τι ειρωνεία! Κάτω από ένα φυματικό ουρανό τα εμπορεύματα να στέκουν καλογυαλισμένα πίσω από τις διαρκώς αστραφτερές βιτρίνες. Κι εμείς εκεί, κινούμενοι και πολλές φορές ταυτιζόμενοι μαζί τους σε ακατάσχετη ροή, διαμορφώνουμε υπαγορευμένα όνειρα, επιθυμίες, σχέσεις.

Ο ήλιος γέρνει σιγά σιγά κι εμείς πίσω στο σπίτι παραδομένοι στη «φροντίδα της οικογενειακής θαλπωρής» μπροστά από την T.V. ή συνωστισμένοι στην καφετέρια και τα club περιφέρουμε τη μοναξιά μας διασκεδάζοντας έτσι την πλήξη που γεννά η καθημερινότητά μας. Και πεισματικά, οι άνθρωποι εξακολουθούμε να βαφτίζουμε την επιβίωση ζωή, αγνοώντας είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα τι συμβαίνει γύρω μας, στραμμένοι ο καθένας στη σφαίρα του εγωκεντρισμού του και του προσωπικού βολέματος.

Μα να, όμως, που ο καθένας μόνος του και τελικά όλοι μας δουλεύουμε, τρώμε, διαβάζουμε, κοιμόμαστε, καταναλώνουμε, παίρνουμε δόσεις ψυχαγωγίας, απορροφάμε κουλτούρα, δεχόμαστε κάλπικες φροντίδες κι έτσι επιβιώνουμε σαν φυτά δωματίου. Μια θρησκεία αντικειμένων και εικόνων που μας αφομοιώνει σχεδόν παντού και πάντοτε για να μεγαλώνουν τα κέρδη και η ισχύς των εκμεταλλευτών μας. Αλλά έτσι ήταν και έτσι είναι. Για να επικρατήσει η τυραννία πρέπει να εξασφαλίσει την ανικανότητα των υπηκόων της.

Καληνύχτα λοιπόν. Άλλη μια μέρα φεύγει. Άλλη μια μέρα σταθήκαμε απομακρυσμένοι από τους εαυτούς μας. Και σίγουρα, οποιαδήποτε έκφραση του στυλ: «Ναι, μωρέ, έτσι είναι» ή «Είναι άδικο, κρίμα...» ή ακόμα κι ένα δάκρυ οργής, δεν αρκούν. Γιατί στην αγωνία ενός κόσμου για ζωή, τι θα μπορούσε να προσφέρει άραγε μια θάλασσα από δάκρυα και κρίματα, αν αυτή η θάλασσα δεν είναι διατεθειμένη να πνίξει ό,τι την κηδεμονεύει; Αν είναι κάτι που σίγουρα μας αντιστοιχεί, είναι η αντίσταση και η αυθάδεια απέναντι σε κάθε στοιχειωμένη βεβαιότητα πως θα συνεχίσουμε να ζούμε έτσι: Όπως χτες, όπως σήμερα.

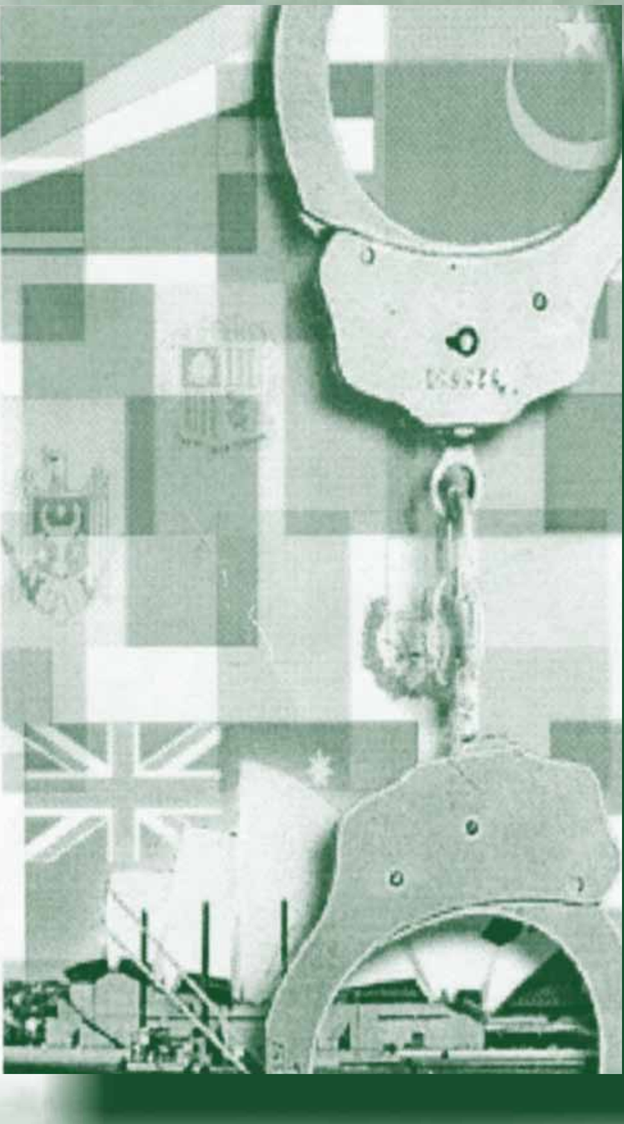

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΥΘΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: *Το ευ αγωνίζεσθε...*

Δεν είναι προνόμιο της σύγχρονης τεχνολογικής εποχής η λήψη ενισχυτικών ουσιών από τους αθλητές. Οι ενδοξότεροι αθλητές των αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων (Ο.Α.) έπαιρναν συστηματικά εκχυλίσματα μανιταριών και άλλων φυτικών ουσιών διεγείροντας έτσι το νευρικό τους σύστημα με σκοπό να κερδίσουν στους αγώνες. Φυσικά αντι-ντόπινγκ κοντρόλ στην αρχαία Ελλάδα δεν υπήρχε. Τί γίνεται όμως σήμερα που υπάρχει;

Πριν από μερικά χρόνια πέθανε εντελώς ξαφνικά στα 38 της χρόνια η ξακουστή αμερικανίδα αθλήτρια Φλόρενς Γκρίφιθ. Η Γκρίφιθ ήταν κορυφαία σπρίντερ στη δεκαετία του ’80. Ποτέ δε βρέθηκε στο σώμα της οτιδήποτε απαγορευμένο πριν ή μετά τους αγώνες. Ο απότομος θάνατός της απλώς επιβεβαίωσε με τον πιο μακάβριο τρόπο την υπερβολική κατανάλωση αναβολικών. Η αναφορά στην Γκρίφιθ είναι απλώς ενδεικτική. Στους κύκλους του παγκόσμιου επαγγελματικού αθλητισμού η ασύστολη χρήση αναβολικών υπό επιστημονική επίβλεψη είναι κοινό μυστικό. ΄Η μήπως όχι; Η περίπτωση της ερυθροποιητίνης, ή αλλιώς ΕΡΟ, (το νέο καμάρι του σύγχρονου ντόπινγκ) είναι χαρακτηριστική. Το τεστ στο οποίο υποβάλλονται οι αθλητές των Ο.Α. από την Δ.Ο.Ε. (Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή) εντοπίζει την ουσία αυτή μόνο στην περίπτωση που έχει χορηγηθεί στον οργανισμό 72 ώρες πριν από τον έλεγχο. Αλλά ποιος αθλητής θα κάνει την ενδοφλέβια χρήση της στο παρά πέντε τη στιγμή που οι κατασκευαστές της συνιστούν αυτό να γίνεται δύο έως τέσσερις βδομάδες πριν από τους αγώνες; Η αλήθεια είναι ότι χωρίς αναβολικά τα παγκόσμια ρεκόρ θα είχαν μείνει ακατάρριπτα εδώ και πολλά χρόνια. Για τη Δ.Ο.Ε. παραγωγή θεάματος -και συνεπώς οικονομικό κέρδος- σημαίνει καλύτερους χρόνους, μεγαλύτερες αποδόσεις. Ο δήθεν έλεγχος απαγορευμένων ουσιών αποτελεί άλλοθι για την καθαρότητα των αγώνων.

ΜΥΘΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ: *Για ένα δάφνινο στεφάνι...*

Στην αρχαιότητα οι αθλητές ήταν μισητά πρόσωπα. Ο λαός τους θεωρούσε παράσιτα που ζούσαν χωρίς να δουλεύουν, απολαμβάνοντας εκτός από τη δόξα του δάφνινου στεφανιού διατροφή, στέγαση, φορολογικές απαλλαγές. Δεν ήταν λίγοι οι αρχαίοι ολυμπιονίκες που είχαν την απαίτηση όχι απλά να δοξάζονται, αλλά και να λατρεύονται σα θεοί. Τη δόξα του νικητή προσπάθησαν πολλοί να την εκμεταλλευτούν, όπως ο Κύλων ο Αθηναίος, για να γίνουν οι απόλυτοι άρχοντες των πόλεών τους.

Οι σύγχρονοι νικητές δε διαφέρουν καθόλου από τους προγενέστερούς τους. Είναι ακόμα πιο τυχεροί, γιατί τα υλικά αγαθά σήμερα είναι σε αφθονία και τους δίνονται απλόχερα, τόσο από την επίσημη πολιτεία όσο και από τους χορηγούς. Το ελληνικό κράτος πριμοδοτεί κάθε χρυσό ολυμπιονίκη με 160 εκ. δρχ. Επιπλέον τους χρίζει με τίτλους επίτιμων αξιωματικών των σωμάτων ασφαλείας. Αυτό δε σημαίνει μόνο τιμή και δόξα, αλλά κι έναν εφ’ όρου ζωής μηνιαίο μισθό. Ποσό ωστόσο πενιχρό μπροστά στα συμβόλαια που συνάπτουν οι αθλητές με τους χορηγούς. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι μόλις πάρουν κάποιο μετάλλιο κι αφού ευχαριστήσουν γονείς και θεούς, σπεύδουν να πουν μια καλή κουβέντα για τον σπόνσορα μπροστά στις κάμερες. Ο τελευταίος είναι εκεί όχι μόνο για να προσφέρει χρήματα, αλλά και την καλύτερη υλικοτεχνική υποδομή. Γιατί γι’ αυτούς, οι αθλητές αξιολογούνται ως «καλά και γρήγορα άλογα» που θα τρέξουν, θα νικήσουν και θα διαφημίσουν με τον καλύτερο τρόπο τα προϊόντα τους. Το στεφάνι της νίκης είναι από χρυσάφι.

ΜΥΘΟΣ ΤΡΙΤΟΣ: *Συμφιλίωση και πολεμική εκεχειρία κατά τη διάρκεια των αγώνων...*

Η ολυμπιάδα του 668 π.Χ. διοργανώθηκε από τους Πισάτες. Ωστόσο δεν αναγνωρίστηκε από τους Ηλείους, καθώς οι πρώτοι είχαν πολεμήσει στο πλευρό των Μεσσηνίων εναντίον των Σπαρτιατών, συμμάχων των Ηλείων. Στα εδάφη των Ηλείων βρισκόταν η περιοχή της Ολυμπίας. Την περιοχή αυτή τη διεκδικούσαν με στρατιωτικά μέσα όλες οι γειτονικές πόλεις-κράτη, λόγω του πλούτου και της δύναμης που προσέδιδε ο «ιερός» αυτός χώρος διοργάνωσης των αρχαίων Ο.Α. Λίγα χρόνια μετά το 668 π.Χ, οι Πισάτες αφού πρώτα υπέταξαν τους Ηλείους, διοργάνωσαν κι άλλες ολυμπιάδες, οι οποίες ωστόσο δεν έτυχαν κοινής αποδοχής.

Ιστορία γνωστή και επαναλαμβανόμενη. Στη σύγχρονη ιστορία των αγώνων, το 1980, στην ολυμπιάδα της Μόσχας οι ΗΠΑ δε συμμετείχαν. Και ακριβώς το αντίστροφο έγινε στους αγώνες του 1984 στο Λος Άντζελες. Η ΕΣΣΔ απείχε. Είναι προφανές ότι στους Ο.Α. αντικατοπτρίζονται οι στρατιωτικοί ανταγωνισμοί των δυνατών. Στον κατάλογο των μεταλλίων ανά κράτος, καμιά πολιτικοστρατιωτικά ισχυρή χώρα δεν είναι ουραγός, και αντίστροφα καμία μικρή σε δύναμη χώρα δεν κατέχει μια από τις πρώτες θέσεις. Κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου (μεταξύ δύσης και ανατολικού μπλοκ) και οι δυο πλευρές προετοίμαζαν για χρόνια νέους έτσι ώστε να εξασφαλίσουν στις χώρες τους διακρίσεις. Η στρατιωτική υπεροχή των δυνατών χωρών πρέπει να έχει αντίκρισμα σε ολυμπιακά μετάλλια. Σήμερα οι ΗΠΑ δεν είναι απλώς το ισχυρότερο κράτος στον πλανήτη. Επιπλέον είναι η χώρα με τα περισσότερα ολυμπιακά μετάλλια. Ακόμη και στην προσπάθεια διεκδίκησης της διοργάνωσης των αγώνων, τον πρώτο λόγο έχει η διπλωματική ισχύς. Οι ολυμπιάδες ήταν και είναι ιδανικός χώρος άσκησης ιμπεριαλιστικής αλαζονείας.

ΜΥΘΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ: *Το πνεύμα «ελευθερίας» των αγώνων...*

Ένα σημαντικό κομμάτι του μυθεύματος των ολυμπιακών ιδεωδών αποτελεί αυτό της προάσπισης των αρχών της ελευθερίας. Από τα αρχαία χρόνια οι Ο.Α. ήταν υπόθεση ταξική, υπόθεση των ισχυρών σε όλα τα επίπεδα. Δικαίωμα συμμετοχής στα αγωνίσματα είχαν μόνο οι νέοι των αριστοκρατικών οικογενειών. Ειδικότερα στο λαμπρότερο για την εποχή αγώνισμα, την αρματοδρομία, η δυνατότητα συμμετοχής στένευε στο μέγιστο βαθμό, αφού ανταγωνίζονταν μεταξύ τους τα παιδιά των παλαιότερων και δυνατότερων οικογενειών. Οι γυναίκες και οι δούλοι αποκλείονταν από τους αγώνες ακόμη και ως θεατές. Για τους παραβάτες η ποινή ήταν θάνατος.

Στους Ο.Α. της Ατλάντα, λίγες βδομάδες πριν την επίσημη έναρξη, μεγάλες δυνάμεις της αστυνομίας με κλούβες «καθάρισαν» την πόλη από κάθε είδους «περιθωριακά στοιχεία». Άστεγοι, ναρκομανείς, οικονομικοί μετανάστες, κοινωνικά αποκλεισμένοι απομακρύνθηκαν δια της βίας από το κέντρο της πόλης και μεταφέρθηκαν είτε σε κρατητήρια είτε σε απομακρυσμένα προάστια, ανάλογα με την εκτίμηση επικινδυνότητας που είχαν γι' αυτούς οι αρχές. Η βιτρίνα της ολυμπιάδας ήταν πλέον καλογυαλισμένη.

Στην ολυμπιάδα του 2004 παράλληλα με τα 1.500 χιλιόμετρα καλωδιώσεων που θα χρησιμοποιηθούν για τηλεπικοινωνιακές ανάγκες, 100 χιλιόμετρα περιφράξεων θα αναπτυχθούν σε διάφορους χώρους. Χιλιόμετρα από συρματοπλέγματα, εκατοντάδες κάμερες ασφαλείας και χιλιάδες ένστολοι μπάτσοι κάθε είδους θα επιβάλλουν στην Αθήνα μια συνθήκη πλήρους αστυνομοκρατίας και καταστολής. Οτιδήποτε εναντιώνεται στη λαμπερή γιορτή των Ο.Α. θα χτυπηθεί για ακόμα μια φορά. Το πνεύμα «ελευθερίας» των αγώνων στο μεγαλείο του.

ΜΥΘΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ: *Η περηφάνια της «δικής μας» εκπροσώπησης...*

Από τον 5ο π.Χ. αιώνα οι Ο.Α. είχαν τα χαρακτηριστικά του σημερινού επαγγελματισμού. Πόλεις προσλάμβαναν αθλητές άλλων πόλεων, τους οποίους χρησιμοποιούσαν για να προβληθούν μέσω των αγώνων. Οι αρχαίοι Ο.Α., όπως και σήμερα, ήταν τρόπος προβολής της «φυλετικής» ανωτερότητας και έπαρσης του τότε επεκτατισμού των κρατών-πόλεων.

Τόσους αιώνες μετά τίποτα δεν έχει αλλάξει. Στους σύγχρονους Ο.Α. όλα τα κράτη εκμεταλλεύονται τις αθλητικές τους επιτυχίες για τη διαιώνιση και ενδυνάμωση του εθνικού αισθήματος στο εσωτερικό τους. Στην Ελλάδα πριν λίγα χρόνια μας υπεραρκούσε για να νιώθουμε «εθνικά υπερήφανοι» το γεγονός ότι σε αυτό τον τόπο γεννήθηκαν οι Ο.Α. Σήμερα όμως, αφού προηγήθηκε μια χούφτα μετάλλια στη δεκαετία του '90 έχουμε μια επιπλέον περηφάνια, τις ελληνικές διακρίσεις: Καχιασβίλι, Ουζλιάν, Πάρτιτς, Καρντάνοφ, Δήμας, Τοθ, Βασιλτσένκο, Τζελίλη, Φατέεβα, Κρεάνγκα, Γιούνγκ Τσου. Όλοι αυτοί είναι μερικοί από τους «καθαρόαιμους» έλληνες αθλητές και προπονητές που φόρεσαν το ελληνικό εθνόσημο στο στήθος τους στο Σίδνεϋ. Γεωργιανοί, Αρμένιοι, Ρουμάνοι, Αλβανοί, Ούγγροι, Βούλγαροι, Κορεάτες. Αυτοί, που σαν κι αυτούς, χιλιάδες άλλοι, έχουν έρθει στην Ελλάδα ως οικονομικοί μετανάστες και ξεζουμίζονται από το ελληνικό οικονομικό θαύμα. Αυτή η ειδική κατηγορία «ξένων και αλλόθρησκων», που όχι μόνο δεν μας προκαλούν αισθήματα απέχθειας και εχθρικότητας, αλλά μας κάνουν εθνικά υπερήφανους. Και σε αυτό τον επιλεκτικό εναγκαλισμό τους οι «εθνικά υπερήφανοι» δε συναντούν τίποτα παράδοξο, παράλογο ή ακόμα και γελοίο. Στόχος του ελληνικού αθλητισμού, τώρα περισσότερο από ποτέ, οι διακρίσεις στους Ο.Α. Για να αναδεικνύεται περίτρανα σε όλο τον κόσμο η ανωτερότητα του έθνους.

Ανάπηρες επιθυμίες

«... με σύστημα μασάζ, θέρμανσης, ψύξης, ψυγειάκι και ό,τι άλλο χρειάζεσαι για να μην ξανασηκωθείς ποτέ στη ζωή σου, η La-Z-Boy υπόσχεται να κάνει το βίο σου πιο βαρετό αλλά και πιο βολικό απ' όσο θα μπορούσες ποτέ να φανταστείς.». Στο ράφι, λοιπόν, με τους γρήγορους ρυθμούς, τους πολυπράγμωνες ανθρώπους, τις όμορφες, έξυπνες και θηλυκές γραμματείς, τα μακρινά και περιπετειώδη ταξίδια γεμάτα έρωτα και πάθος, τα στυλάτα ρούχα που θα σε κάνουν πιο αξιοζήλευτο-η, ένα καινούργιο προϊόν πλασάρεται, προσφέροντας μια επίσης καινούργια δυνατότητα. Την απόλαυση της καθήλωσης. Είναι, αλήθεια, καινούργια αυτή η δυνατότητα; Όχι και τόσο. Το παράδειγμα της πολυθρόνας ίσως να είναι ακραίο ακόμα στο χώρο της αγοράς, ακραία, όμως, δεν είναι και η κατάσταση που διαφημίζει. Έρχεται, απλώς, να εμπλουτίσει τον ήδη μακρύ κατάλογο των επιλογών μας. Η ελευθερία να επιλέξουμε ανάμεσα στο τάδε ή το δείνα προϊόν ή καλύτερα η ελευθερία να φαντασιώνουμε την απόλαυση που αυτό θα μας προσφέρει είναι η μόνη ελευθερία που μας έχει απομείνει. Είτε πρόκειται για καταστάσεις γρήγορες και ριψοκίνδυνες, είτε για άλλες πιο μουδιασμένες και αγκυλωμένες, πιο «βαρετές», ο πυρήνας αυτής της διαδικασίας παραμένει αναλλοίωτος. Η υπαγόρευση λουστραρισμένων επιθυμιών με στόχο τις φαντασιώσεις που γεννά μια άδεια και παγωμένη καθημερινότητα. Η διαφήμιση έρχεται να καταλάβει εκείνον ακριβώς το χώρο της απουσίας του βιώματος. Δηλαδή, κάθε χώρο! Κουβαλάει την υπόσχεση της πληρωμένης ικανοποίησης, της πληρωμένης ευτυχίας. Ευτυχία τόσο φευγαλέα όσο και η εικόνα της, που γλυστράει απ' το παρόν για να μετατεθεί σ' ένα μέλλον καινούργιων υποσχέσεων. Και οι προσδοκίες να μένουν ανεκπλήρωτες, ξελιγωμένες από κάθε μικρή μπουκιά που πρέπει να πείθει ότι θα τις χορτάσει. Αποτέλεσμα: κάποιοι θησαυρίζουν! Και κάποιοι άλλοι παραμένουν καθηλωμένοι και άνευροι σε κάθε περίπτωση. Διαστροφικά έξυπνος μηχανισμός, εμπνευσμένος για να διασκεδάζει και ν' απορροφά τους πολλαπλούς κραδασμούς, που παράγει μια κοινωνική πραγματικότητα καθημερινών ταπεινώσεων και διαχωρισμών. Καθημερινής εξαθλίωσης.

Αλλά ο κορεσμός κρέμεται σα δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια διαφημιστο-παραγωγών και ανικανοποίητων καταναλωτών. Τί άλλο να σκεφτούν τ' αφεντικά της διαφήμισης; Τίποτα. Απλά να τελειοποιήσουν. Τώρα πια μπορούμε να μη φαντασιώνουμε έναν άλλο άπιαστο εαυτό, που μόνο η απόκτηση του προϊόντος μπορούσε να μας προσφέρει. Να μη ζηλεύουμε -κάτι που μόνο η απόκτηση του προϊόντος μπορεί να μας προσφέρει. Η διαφήμιση μας βρίσκει παντού! Ελεύθεροι όσο ποτέ! Και πιο μόνοι!

Οι διαφημιστές μας πέτυχαν διάνα. Εξατομίκευση και κατανάλωση. Μπούκωνε, χώνευε, άδειαζε και πάλι από την αρχή. Οι μαριονέτες κουνιούνται στο ρυθμό που καλά κρατεί η διαφήμιση, ο κλοιός των εικόνων, το πανταχού παρόν εργοστάσιο μαζικής ύπνωσης. Όσο μεγαλύτερη η απουσία σχέσεων -ζωηρών και πεισματάρικων-, όσο πιο βαθιά η εξατομίκευση τόσο πιο βαθιά η επιθυμία της κατανάλωσης και αντίστροφα.

Ρεκλάμες, νέον, γιγαντοαφίσες, βιτρίνες, σποτάκια, πακέτα υποσχέσεων σε βομβαρδίζουν κάθε στιγμή από παντού. Και εν-δυό με βήμα ταχύ να φτάσεις ένα γοητευτικό εγώ που δε θα είναι δικό σου, να κυνηγήσεις ένα μέλλον που δε θα πλησιάσει ποτέ. Τώρα πια ακόμα και να επιθυμείς την αναπηρία. Απογυμνωμένος από το μοναδικό όπλο που μπορεί να δημιουργήσει ένα χώρο ανυπαγόρευτης ελευθερίας, την ΆΡΝΗΣΗ.

Καμιά καρέκλα νανουρίσματος και λήθης δε χωράει τις συνειδήσεις της άρνησης. Μόνο οι νεκροί δε χρειάζεται να ξανασηκωθούν ποτέ!

Σύμφωνα με συνήθειες και συμβάσεις που επιτέλους αμφισβητούνται αλλά κατά κανένα τρόπο δεν έχουν ξεπεραστεί, η κοινωνική παρουσία μιας γυναίκας είναι διαφορετικού είδους από εκείνη ενός άντρα. Η παρουσία ενός άντρα εξαρτάται από την υπόσχεση της δύναμης που ενσωματώνει. Αν η υπόσχεση είναι μεγάλη και πειστική η παρουσία του εντυπωσιάζει. Αν είναι μικρή ή ελάχιστα πειστική θεωρείται πως έχει ασήμαντη παρουσία. Η υποσχεμένη δύναμη μπορεί να είναι ηθική, σωματική, ιδιοσυγκρασιακή, οικονομική, κοινωνική, σεξουαλική -αλλά το αντικείμενο της είναι πάντα εξωτερικό ως προς τον άντρα. Η παρουσία ενός άντρα υποβάλλει το τι είναι ικανός να κάνει σε σένα ή για σένα. Η παρουσία του μπορεί να είναι φτιαχτή, με την έννοια ότι προσποιείται πως είναι ικανός για ό,τι δεν είναι. Αλλά η προσποίηση είναι πάντα για μια δύναμη που αυτός ασκεί πάνω στους άλλους.

Αντίθετα, η παρουσία μιας γυναίκας εκφράζει τη στάση της απέναντι στον εαυτό της και προσδιορίζει το τι μπορούν ή τι δεν μπορούν να της κάνουν. Η παρουσία της εκδηλώνεται στις χειρονομίες, τη φωνή, τις γνώμες, τις εκφράσεις, το ντύσιμό της, στα πράγματα που έχει επιλέξει να την περιβάλλουν, στο γούστο της -δεν υπάρχει πράγματι τίποτε απ' όσα μπορεί να κάνει που να μη συμβάλλει στην παρουσία της. Η παρουσία μιας γυναίκας είναι τόσο σύμφωνη με το πρόσωπό της ώστε οι άντρες τείνουν να την αντιλαμβάνονται σαν κάτι σχεδόν υλικό που αναδίνεται από αυτήν, ένα είδος θερμότητας ή μυρωδιάς ή ακτινοβολίας.

Το να έχεις γεννηθεί γυναίκα, ισοδυναμούσε με το να έχεις γεννηθεί σ' έναν προσδιορισμένο και περιορισμένο χώρο, κάτω από τη φύλαξη των αντρών. Η κοινωνική παρουσία των γυναικών αναπτύχθηκε σαν αποτέλεσμα της αφέλειας τους να ζουν κάτω από μια τέτοια κηδεμονία μέσα σ' έναν τόσο περιορισμένο χώρο. Αλλά τούτο ακριβώς ήταν που κόστισε στο γυναικείο "εγώ" το διχασμό του. Μια γυναίκα πρέπει συνεχώς να παρατηρεί τον εαυτό της. Συντροφεύεται σχεδόν συνεχώς από την εικόνα του ίδιου της του εαυτού. Από την πρώτη παιδική ηλικία την έχουν διδάξει και πείσει να επιθεωρεί συνεχώς τον εαυτό της. Και έτσι φτάνει να θεωρεί τον *επιθεωρητή* και τον *επιθεωρούμενο* μέσα της σα δύο συστατικά αλλά και πάντα ξεχωριστά στοιχεία της ταυτότητα της ως γυναίκα. Πρέπει να εξετάζει καθετί που είναι και καθετί που κάνει, γιατί το πώς εμφανίζεται στους άντρες, έχει κρίσιμη σημασία γι' αυτό που κατά κανόνα θεωρείται σαν επιτυχία στη ζωή της. Η δική της αίσθηση του να είναι ο εαυτός της υποκαθίσταται από μια αίσθηση ότι εκτιμάται ο εαυτός της από κάποιον άλλο.

Οι άντρες εξετάζουν τις γυναίκες πριν εκδηλώσουν τη συμπεριφορά τους σ' αυτές. Επομένως το πώς μια γυναίκα εμφανίζεται σ' έναν άντρα καθορίζει ενδεχομένως και το πώς αυτός θα της συμπεριφερθεί. Για να αποκτήσουν κάποιον έλεγχο πάνω σ' αυτή τη διαδικασία, οι γυναίκες πρέπει να τη συγκρατούν και να την εσωτερικεύουν. Το μέρος εκείνο του εγώ μιας γυναίκας που είναι ο επιθεωρητής μεταχειρίζεται το άλλο μέρος που είναι ο επιθεωρούμενος με τέτοιο τρόπο ώστε να δείχνει στους άλλους πώς ολόκληρος ο εαυτός της θα ήθελε να του συμπεριφέρεται. Και αυτή η παραδειγματική μεταχείριση του εαυτού της από τον εαυτό της είναι που συνιστά την παρουσία της. Κάθε γυναικεία παρουσία ρυθμίζει το τι είναι και τι δεν είναι «επιτρεπτό» μέσα στην παρουσία της. Κάθε πράξη της -οποιονδήποτε άμεσο σκοπό ή κίνητρο κι αν έχει διαβάζεται επίσης σαν μια ένδειξη του πώς θα ήθελε να της συμπεριφερθούν.

Θα μπορούσε κανείς απλοποιήσει όλα τούτα λέγοντας: *οι άντρες δρουν* και *οι γυναίκες εμφανίζονται*. Οι άντρες κοιτάζουν τις γυναίκες. Οι γυναίκες παρατηρούν τον εαυτό τους όταν τις κοιτάζουν. Αυτό καθορίζει όχι μόνο τις περισσότερες σχέσεις μεταξύ αντρών και γυναικών, αλλά και τη σχέση των γυναικών με τους εαυτούς τους. Ο επιθεωρητής της γυναίκας μέσα στο εγώ της είναι αρσενικός, ο επιθεωρούμενος θηλυκός. Έτσι η γυναίκα μετατρέπει τον εαυτό της σε αντικείμενο και πιο ιδιαίτερα σε αντικείμενο θέασης: σε θέαμα.

απόσπασμα του John Berger
από το βιβλίο "Εικόνα και Βλέμμα"

Περί των δημοτικών εκλογών στην Αλβανία

Έντρομη και βουτηγμένη στην εθνική ανασφάλεια παρακολούθησε η ελληνική κοινή γνώμη τον δεύτερο γύρο των Αλβανικών εκλογών στα μέσα Οκτώβρη καθώς και τα έκτροπα που τη συνόδευσαν και όλοι διαπίστωσαν (δίκην ψυχοκοινωνιολόγου) το τεράστιο έλλειμα δημοκρατίας που υπάρχει στη γειτονική χώρα.

Η ελλαδάρα βέβαια έχοντας και το αποκλειστικό copyright υπερδημοκρατικών διαδικασιών, παρέδωσε για άλλη μια φορά μαθήματα δημοκρατικής συμπεριφοράς και μη επέμβασης στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό μιας «ξένης, ανεξάρτητης και κυρίαρχης χώρας», καθώς:

- δεν ήταν ανοιχτή επέμβαση η επίσημη παρουσία του έλληνα πρέσβη στην έναρξη της προεκλογικής εκστρατείας της Ομόνοιας (ελληνικό μειονοτικό κόμμα στην Αλβανία).
- δεν ήταν ανοιχτή επέμβαση η δρομολόγηση δεκάδων πούλμαν για την νότια Αλβανία που μετέφεραν ψηφοφόρους της Ομόνοιας, ούτε η ναύλωση πλοίων από την Κέρκυρα για τον ίδιο λόγο. Αλήθεια, από ποιά κονδύλια, από ποίες μυστικές μαύρες σακούλες του ΥΠ.ΕΞ., του ΥΠ.ΕΣ., της γ.γ. Απόδημου Ελληνισμού, βρέθηκαν αυτά τα λεφτά.
- δεν ήταν ανοιχτή επέμβαση και επίδειξη ξεσαλωμένου εθνικού τσαμπουκά η είσοδος κονβόι πούλμαν με επικεφαλής ακροδεξιούς βουλευτές και με σημαίες-αποσχιστικά λάβαρα της δεκαετίας του ΄60.

Δε γίνεται και δεν είναι καθόλου στις προθέσεις μας να υπερασπιστούμε τις «δημοκρατικές διαδικασίες» βίας και νοθείας των Τιράνων όπως και κανενός κράτους άλλωστε. Αυτό όμως που έχει σημασία στην περίπτωσή μας είναι πως η ελλαδάρα καθότι χώρα που είναι 100 χρόνια μπροστά είναι η πρώτη που εδώ και καιρό έχει διδάξει τέτοιες πρακτικές.

Για την εποχή βέβαια του στρατιωτικού αποκλεισμού των Πομάκων σε ελεγχόμενες ζώνες και τους προπυλακισμούς των μουσουλμάνων στη Θράκη, του περίφημου άρθρου 19 περί της ιθαγένειας, της φτώχειας στην οποία καταδικάστηκαν αυτοί οι πληθυσμοί, της ιδιαίτερης αντιμετώπισης των σλαβομακεδόνων και των όποιων πολιτικών κινήσεών τους (π.χ. ξυλοδαρμοί και διώξεις μελών του Ουράνιου Τόξου) και των απαγορευμένων γλωσσών, έφτανε το παραμύθι της φτωχής πλην τίμιας ελλαδίτσας που υπερασπίζεται τα ιερά και τα όσια, για να εξασφαλιστεί η εθνική ομοψυχία και συναίνεση στο εσωτερικό.

Τώρα όμως που η ελλαδίτσα έχει μεγαλώσει και θα ήθελε να γίνει άλλη τόση, ποιό ιδεολόγημα θα βρεθεί για να δικαιολογήσει τον οικονομικό και στρατιωτικό επεκτατισμό της, την λεηλασία των Βαλκανίων με τη συνεργασία και τις ευχές των συμμάχων, τις πρωτιές σε επενδύσεις, τη μετατροπή των γειτονικών χωρών απλά σε πηγές φτηνού εργατικού δυναμικού, της ομηρίας χιλιάδων μεταναστών στους διαπραγματευτικούς-διπλωματικούς χειρισμούς της, την εμφάνιση της ως ρυθμιστή της πολιτικής κατάστασης και εγγυητή της οικονομικής ανάπτυξης; Ποιό ιδεολόγημα θα νομιμοποιήσει να συζητιέται από τη βουλή μέχρι τους δρόμους της Αθήνας το σάρωμα όλων των αλβανών ως αντίμετρα, ποιό ιδεολόγημα θα νομιμοποιήσει να περιφέρεται στα τηλεοπτικά κανάλια ως πολιτικός αναλυτής μέλος του Μετώπου Απελευθέρωσης Βορείου Ηπείρου-Μ.Α.Β.Η. (ακροδεξιά παραστρατιωτική οργάνωση που έχει αναλάβει και την δολοφονία δύο αλβανών φαντάρων σε φυλάκιο της Επισκοπής στις 10/4/1994);

Επειδή όμως παρέχεται από την δεξαμενή των εθνικών ιδεωδών μια τεράστια γκάμα «επιχειρημάτων» για τη στήριξη και των πιο αποτρόπαιων εθνικών εγκλημάτων, ας πολεμήσουμε λοιπόν. Όχι βέβαια στις «αλύτρωτες πατρίδες» όπως κραυγάζουν διάφοροι ακροδεξιοί κύκλοι (η άλλη όψη του νομίσματος του εκσυγχρονισμένου ελληνικού επεκτατισμού, της οικονομικής και πολιτικής ισχύος), αλλά φέρνοντας τον πόλεμο εδώ. Στη μητρόπολη. Ενάντια σε όλους τους πλαστούς διαχωρισμούς, ενάντια σε όσους τους προωθούν και όσους θησαυρίζουν από αυτούς.

Και για όσους οι ονειροφαντασιώσεις τους περιλαμβάνουν νέα αλβανικά έπη, εθνικές εκκαθαρίσεις και μεγαλεία για τους καθαρόαιμους ελληνόψυχους, προς το παρόν ας αρκεστούν στα δύο μπαλάκια που τσίμπησαν στα Τίρανα.

Άνθρωποι σε παρένθεση...

Κι ενώ το κράτος επιχειρεί να εξωραΐσει τη ρατσιστική και καταπιεστική του υπόσταση, τασσόμενο υπέρ του κάθε μικρού αλβανού Οδυσσέα, για το «προνόμιο» να σηκώνει τη σημαία, την ίδια ώρα θεσμοθετεί τον καθολικό αποκλεισμό των μεταναστών με νομοσχέδιο που θα κατατεθεί σύντομα στη βουλή.

Στο εξής, οι μετανάστες χωρίς χαρτιά όχι μόνο δε θα έχουν δικαίωμα ενοικίασης στέγης, σύνδεσης νερού, ρεύματος και τηλεφώνου, όχι μόνο δε θα γίνονται τα παιδιά τους δεκτά στα ελληνικά σχολεία, αλλά επιπλέον θα απαγορεύεται η νοσηλεία και η περίθαλψη στα νοσοκομεία εκτός από επείγουσες περιπτώσεις, στις οποίες όμως οι γιατροί υποχρεούνται να φωνάζουν τους μπάτσους. Για την χορήγηση αδειών εργασίας και ελληνικής ιθαγένειας θα πρέπει να δίνονται συνεντεύξεις σε καρεκλοκένταυρους του υπουργείου εσωτερικών, οι οποίοι εν είδη ψυχολόγου θα κρίνουν ποιοί έχουν το κατάλληλο «ήθος και προσωπικότητα»(;) για να μείνουν νόμιμα στην Ελλάδα.

΄Ενας νόμος, λοιπόν, που θεσμοθετεί την τακτική της «στυμμένης λεμονόκουπας»! Ας θυμηθούμε. Στη δεκαετία του ΄90, το μεγάλο και αέναο μεταναστευτικό ρεύμα και η σημαντική αγορά μαύρης εργασίας που το συνόδευσε, έδωσε στα ντόπια αφεντικά μικρά και μεγάλα- τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν τους πιο σκληρούς όρους εκμετάλλευσης, να εξασφαλίσουν δηλαδή προλετάριους αναγκασμένους να δουλεύουν για όσο όσο προκειμένου να επιβιώσουν. Χάρη στο ξεζούμισμα των ξένων εργατών (όχι μόνο μέσα αλλά και έξω από τα σύνορα με την οικονομική επέλαση των ντόπιων επενδυτών), η εθνική οικονομία ανέβασε τους δείκτες της (αύξηση 0,4% του Α.Ε.Π. και μείωση μιας μονάδας στον πληθωρισμό είναι η συμβολή των μεταναστών στην ελληνική οικονομία κατά το ’99) και η Ελλάδα μπόρεσε να πανηγυρίζει ως το καπιταλιστικό κέντρο των Βαλκανίων.

Οι χειρισμοί όμως, της εκμετάλλευσης και του ανθρώπινου υποβιβασμού εκσυγχρονίζονται. Τα δημοσιογραφικά πογκρόμ κι οι επιχειρήσεις «σκούπα» εναντίον των μεταναστών δεν ήταν παρά το πρώτο βήμα για τη σύνθλιψή τους από τη βία της νομιμότητας. Αυτή η βία θα επιβάλλει την παραμονή όσων μεταναστών χρειάζονται ώστε να μη διαταραχθεί η συνθήκη εξαθλίωσης και εκμετάλλευσης από τα ντόπια αφεντικά αλλά και για να σώσει το ελληνικό κράτος τα ελλειμματικά ασφαλιστικά ταμεία μέσω των εισφορών που θα καταβάλλουν οι νόμιμα εργαζόμενοι μετανάστες. Στη γεωργία, η ζήτηση φθηνών χεριών θα καλυφθεί με διακρατικές συμφωνίες για εποχιακή απασχόληση, ένα είδος δηλαδή ευκαιριακού προλεταριάτου, που θα το καλούν όποτε το χρειάζονται και ύστερα θα το ξαποστέλνουν.

Οι μετανάστες είναι καταδικασμένοι για να επιβιώσουν να ζουν με το άγχος της νομιμοποίησης. Και ποιό είναι το έγκλημά τους; ΄Οτι είναι οι σύγχρονοι δούλοι. Τα πρώτα και πιο ευάλωτα θύματα της πιο άγριας εκμετάλλευσης και καταπίεσης που επιβάλλεται από κάθε γαλανόλευκη εξουσία. Αυτό είναι το πραγματικό έγκλημα, το έγκλημα που συγκαλύπτουν τα ενορχηστρωμένα ιδεολογήματα περί εγκληματικότητας των μεταναστών.

Υπάρχει, βέβαια, κι ο ανθρωπιστικός ρατσισμός. Αυτός που αναγνωρίζει και αποδέχεται τους μετανάστες ως τίμιους και εργατικούς. Για όσους θα ζουν και θα εργάζονται νόμιμα στην ελληνική επικράτεια, το ζητούμενο δε θα είναι μόνο η αφαίμαξη τους στην παραγωγική διαδικασία αλλά και η εναρμόνισή τους με την κουλτούρα της ελληνικής κοινωνίας. Η αφομοίωση δεν είναι παρά η «συγκαλυμμένη» πλευρά του εξόφθαλμου ρατσισμού (δολοφονίες, πογκρόμ, απελάσεις, αποκλεισμοί), αφού προϋπόθεση για την αποδοχή του «άλλου» είναι η αυτοαναγνώρισή του ως κατώτερου κι η θέλησή του να ενσωματωθεί σε έναν πολιτισμό, σε έναν τρόπο ζωής, που καμώνεται πως είναι ανώτερος.

Στον πολιτισμό που έρπει ευαγγελιζόμενος το διαχωρισμό και τις κατηγοριοποιήσεις των ανθρώπων, την καταστολή και τον αποκλεισμό εκείνων που λόγω της ταξικής τους θέσης είναι ευάλωτοι σε οποιαδήποτε αυθαιρεσία, την κοινωνική ειρήνη εντός των τειχών και την πολεμική ετοιμότητα εκτός, την εκμετάλλευση και την υποταγή, η έμπρακτη αλληλεγγύη στους μετανάστες διαρρηγνύει την επίπλαστη κοινωνική ειρήνη, διαλύει τις αυταπάτες των εθνικών ιδεωδών μεταξύ των καταπιεσμένων προς την κατεύθυνση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, επιτίθεται με μένος ενάντια σε καθετί ιεραρχικό και εξουσιαστικό και τους απανταχού θιασώτες τους.

Ο βασιλιάς πέθανε, ζήτω ο βασιλιάς!

Ο δικτάτορας έπεσε, η Δημοκρατία ήρθε στη Σερβία. Μήπως, λοιπόν, σήμανε η ώρα της δικαιοσύνης στα Βαλκάνια; Κάθε άλλο. Ο ίδιος ο Κοστουνίτσα είναι ένας ακόμα σέρβος πατριώτης, που στον πόλεμο της Βοσνίας έκανε ό,τι και οι υπόλοιποι: στήριξε την εθνοκάθαρση. Πολλά στελέχη του προηγούμενου καθεστώτος θα κρατήσουν τις θέσεις τους, πολλά καθάρματα θα εξακολουθήσουν να απολαμβάνουν την ασυλία τους -ένας μάλιστα από αυτούς, ο Ντράγκαν, ηγέτης παραστρατιωτικής οργάνωσης συμμετείχε με άντρες του στην κατάληψη δημοσίων κτιρίων στα γεγονότα του Οκτωβρίου. Κι ο πολιτισμένος κόσμος είναι αυτός που επικύρωσε μαζί του τον τεμαχισμό της πολυπολιτισμικής Βοσνίας στη συμφωνία του Dayton,, είναι αυτός που για τρία χρόνια ανέχτηκε την εθνοκάθαρση.

Το έργο της αλλαγής που παίχτηκε στην ανατολική Ευρώπη, θα παιχτεί και εκεί. Οι γραφειοκράτες του κόμματος θα μεταμορφωθούν σε μάνατζερς. Όπως ανενδοίαστα συνέτριβαν κάθε αντικαθεστωτική κίνηση, με τον ίδιο ζήλο θα δουλέψουν για τους δυτικούς επενδυτές και την επιβολή της πιο στυγνής κοινωνικής πειθαρχίας. Οι υπήκοοι για να έχουν την «ελευθερία» να αγοράζουν ή έστω να βλέπουν, θα πρέπει να αγοράζονται στα σκλαβοπάζαρα της μαύρης εργασίας, που θα στηθούν για χάρη της ανασυγκρότησης.

Κι ο εθνικισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μια ακόμα φορά εναντίον τους. Το 1989 η κρατική προπαγάνδα για τη δήθεν καταπίεση των σέρβων στο Κόσσοβο νίκησε τις συνειδήσεις και οι εργατικοί αγώνες έδωσαν τη θέση τους σε εθνικιστικές κινητοποιήσεις. Με ανάλογα μέσα τώρα μπορεί τα «νέα» αφεντικά να επιχειρήσουν να τιθασεύσουν τις κοινωνικές συγκρούσεις που θα προκαλέσει η κυριαρχία της αγοράς -οι αφορμές δε λείπουν καθώς η απαίτηση των αλβανοκοσσοβάρων για ανεξαρτησία είναι πιο ζωντανή από ποτέ και η συμβίωση των εθνοτήτων στο κράτος της Βοσνίας δε φαίνεται βιώσιμη.

Κοστουνίτσα ή Μιλόσεβιτς, Μιλόσεβιτς ή Κοστουνίτσα, η αντιμεταθετική ιδιότητα ισχύει στο ακέραιο. Από την πειθαρχία στο όνομα του πολέμου στην πειθαρχία στο όνομα της ανάπτυξης. Οι προλετάριοι θα πρέπει να κάνουν ξανά θυσίες. Αλλά ίσως να μην είναι όλοι τόσο πρόθυμοι. Η γεύση της ανταρσίας που άφησε η λιποταξία από τον εθνικό κορμό στη διάρκεια του πολέμου (σε ορισμένες περιοχές της Γιουγκοσλαβίας το ποσοστό των ανυπόταχτων έφτανε το 80%) ίσως να εμποδίσει σε κάποιους την πειθήνια ενσωμάτωσή τους στους νέους στρατώνες της κατανάλωσης και της μισθωτής εργασίας. Και η εμπειρία του δρόμου στον ξεσηκωμό του Οκτωβρίου μπορεί να μην ξεχαστεί από όλους. Οι εκμεταλλευτικές μηχανές θα έχουν μαζί τους βέβαια μια πληθώρα υποσχέσεων καλοπέρασης για να λειτουργήσουν, αλλά όταν ακόμα και τα ιερά και όσια του έθνους έχουν αντιμετωπίσει την αυθάδεια της άρνησης, θέλουμε να ελπίζουμε οι ρεκλάμες της διαφήμισης δε θα είναι περισσότερο ασφαλείς.

Πίσω γορίλες

Πολύς ντόρος έγινε σχετικά με το αν ο Οδυσσέας Τζενάι -και κατ' επέκταση κάθε αλλοδαπός μαθητής- μπορεί να είναι σημαιοφόρος στις παρελάσεις των εθνικών επετείων. Τους ενδοσυστημικούς διαξιφισμούς παραδοσιακής και εκσυγχρονισμένης εξουσίας για τη διευθέτηση της μεταναστευτικής πολιτικής (εισαγωγή της τακτικής της αφομοίωσης στο πλάι των αποκλεισμών, των πογκρόμ και των δολοφονιών), συνόδευσαν η ακατάσχετη φλυαρία κι οι άσφαιρες συζητήσεις στις καφετέριες και στα καφενεία. Κάποια κρίσιμα σημεία που προέκυψαν με αφορμή το ζήτημα αυτό, όπως ήταν αναμενόμενο, αποσιωπήθηκαν...

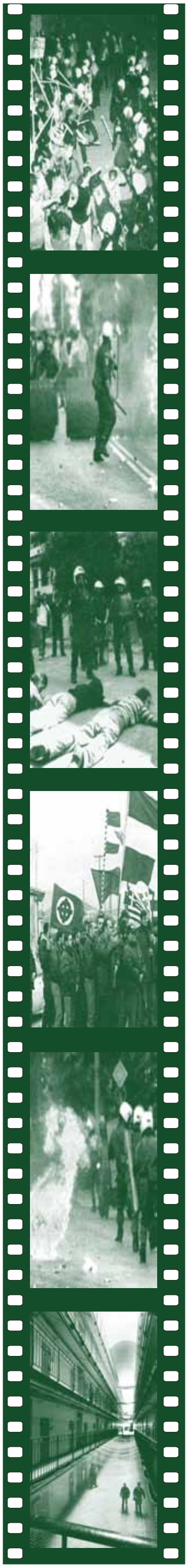
Σημείο πρώτο: δόθηκε από τα Μ.Μ.Ε. η δυνατότητα στον Οδυσσέα Τζενάι να εκφράσει την δική του άποψη για το θέμα. Κάτι τέτοιο είναι πρωτόγνωρο αφού τόσα χρόνια δεν έχει δοθεί ποτέ και σε κανένα επίπεδο (όχι μόνο από τα Μ.Μ.Ε.) η δυνατότητα στους εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες που βρίσκονται στην Ελλάδα να μιλήσουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Οι μόνες περιπτώσεις που έχει ζητηθεί ο λόγος τους είναι για να απαντήσουν σε καταιγισμούς ερωτήσεων που τους θέτουν εκ προοιμίου στην κατάσταση του ένοχου, του υπόλογου, του απολογούμενου. Σε κάθε άλλη περίπτωση οι αναφορές για τους μετανάστες έχουν υπάρξει εργολαβία των ντόπιων, κινούμενες σε μια γκάμα προσεγγίσεων που ξεκινά από τον οίκτο και φτάνει μέχρι την οργή και την αποστροφή, με σταθερή την απουσία οποιουδήποτε στοιχείου σεβασμού ή ισότιμης αντιμετώπισής τους. Αυτό που έκανε τη διαφορά στην περίπτωση του Τζενάι ήταν ότι από την μία ως αριστούχος μαθητής ενσάρκωνε το καπιταλιστικό πρότυπο του επιτυχημένου -και μάλιστα κάτω από αντίξοες συνθήκες- και από την άλλη η θέλησή του να σηκώσει τη σημαία όχι μόνο δεν συνιστούσε κίνδυνο αλλά αντίθετα δύναμη συνοχής για τον εθνικό κορμό και τα ιδεολογήματά του.

Σημείο δεύτερο: ενώ το όλο θέμα προέκυψε με σημείο αναφοράς τις παρέλασεις η ύπαρξη των μαθητικών παρελάσεων αυτή καθ' εαυτή έμεινε για άλλη μια φορά (όπως γίνεται εδώ και δεκαετίες) στο απυρόβλητο. Τι κι αν οι μαθητές ντύνονται με ομοιόμορφες στολές, εκπαιδεύονται σε στρατιωτικό βηματισμό, σε πλήρη στοίχιση, υπό τον ήχο εμβατηρίων και κατατάσσονται στις γραμμές με βάση τα ρατσιστικά κριτήρια του ύψους και της σχολικής επίδοσης (λες και η μειωμένη σχολική επίδοση σημαίνει σε οποιαδήποτε περίπτωση πνευματική υστέρηση ή κατωτερότητα); Τι κι αν ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους οι μαθητικές παρελάσεις είναι κατεξοχήν διαφημίσεις του μιλιταρισμού και του φασισμού (που καθιερώθηκαν μάλιστα στην Ελλάδα το 1936 από τον δικτάτορα Μεταξά); Η ύπαρξή τους θα πρέπει να θεωρείται αυτονόητη.

Σημείο τρίτο: κοινός τόπος για το μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας υπήρξε η υπόγεια ή δηλωμένη απογοήτευση και δυσφορία για τις καλύτερες σχολικές επιδόσεις ενός αλλοδαπού μαθητή (και ειδικότερα ενός αλβανού) από αυτές των ελλήνων μαθητών. Ποιός ελληνάρας θα μπορούσε να χωνέψει κάτι τέτοιο και να εγκαταλείψει την χυδαία ασφάλεια που προσφέρει το κυρίαρχο ρατσιστικό στερεότυπο της ελληνικής κοινωνίας: μετανάστης (και κυρίως αλβανός) = ηλίθιος-απολίτιστος-κατώτερος;

Εφετείο Νίκου Μαζιώτη

Στις 9 Οκτώβρη ήταν να γίνει το εφετείο του αναρχικού κοινωνικού αγωνιστή Νίκου Μαζιώτη (πρωτόδικα, τον Ιούλη του 1999, είχε καταδικαστεί σε 15ετή κάθειρξη). Αναβλήθηκε όμως λόγω κωλύματος των δικηγόρων του και ορίστηκε τελικά για τις 8 Γενάρη του 2001. Η εκδίκαση της υπόθεσης αφορά την απόπειρα έκρηξης τον Δεκέμβρη του 1997 στο υπουργείο ανάπτυξης, την ευθύνη της οποίας έχει αναλάβει δημόσια αμέσως μετά την σύλληψή του. Η ενέργειά του αυτή (όπως έχει δηλώσει κι ο ίδιος) ήταν μια πράξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμωνικού κόλπου της Χαλκιδικής για την αποτροπή εγκατάστασης μεταλλουργίας χρυσού στα χωριά τους από την πολυεθνική εταιρεία TVX-GOLD, που θα έχει ως αποτέλεσμα τη μετατροπή της περιοχής σε κρανίου τόπο από τα απόβλητα των κατεργασιών (από το 1989, αποκλεισμοί των εγκαταστάσεων της εταιρείας, καταστροφές μηχανημάτων της, συγκρούσεις με την αστυνομία, άρνηση υποχώρησης μπρος στους κρατικούς εκβιασμούς, ξεπέρασμα των κομματικών-κοινοτικών μεσολαβητών και δημιουργία επιτροπής αγώνα στις στιγμές όξυνσης του αγώνα τους). Βέβαια, δεν ήταν η ενέργεια αυτή από μόνη της ο λόγος για τον οποίο ο Νίκος Μαζιώτης αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει ένα βαρύτατο κατηγορητήριο και εισέπραξε πρωτόδικα μια τόσο μεγάλη ποινή. Το μακρύ και πλούσιο σε κοινωνική δράση παρελθόν του (άρνηση να καταταχτεί στο στρατό που τον είχε οδηγήσει δυο φορές σε στρατιωτικές φυλακές, αλληλεγγύη σε κοινωνικούς αγώνες και φυλακισμένους αγωνιστές, συμμετοχή σε συλλογικά σχήματα, σε αυτοοργανωμένες ταξικές πρωτοβουλίες στον εργασιακό του χώρο κι αλλού και σε μοιράσματα κειμένων, αφισοκολλήσεις, πορείες, καταλήψεις και συγκρούσεις) κι η μαχητική και ανυποχώρητη στάση του στις δικαστικές αίθουσες συνηγόρησαν εξίσου για μια τέτοια αντιμετώπισή του. Άλλωστε, ο πολιτικός χαρακτήρας της δίωξης, φυλάκισης και καταδίκης του δεν υποστηρίχθηκε πρωτόδικα μόνο από τον ίδιο αλλά επιβεβαιώθηκε κι από τους ίδιους τους δικαστές του που του αναγνώρισαν το ελαφρυντικό των «μη ταπεινών κινήτρων». Σχετικά με το εφετείο τώρα, τα πράγματα και πάλι δεν φαίνονται ιδιαίτερα ρόδινα. Την έκβαση αυτής της δευτέρης δίκης, εκτός από τα παραπάνω, θα επηρεάσουν σίγουρα κι η παραγωγή τρομοθεάματος από τα Μ.Μ.Ε. το τελευταίο εξάμηνο (με σωρεία άρθρων και ρεπορτάζ αναφερόμενα στην ανάγκη πάταξης της «τρομοκρατίας»), η υπογραφή υπερατλαντικών μνημόνιων αστυνομικής συνεργασίας κι ένας τρομονόμος είτε στα σκαριά είτε ήδη ψηφισμένος μέχρι τότε. Φαίνεται συνεπώς πιθανό ότι ο Νίκος Μαζιώτης, που θα έχει συμπληρώσει τον Γενάρη τρία χρόνια στη φυλακή, θα πρέπει να παραμείνει αιχμάλωτος για καιρό ακόμα. Όμως, άνθρωποι με τέτοιο σθένος και τέτοιες επιλογές είναι πολύ σημαντικοί και αναγκαίοι ανάμεσά μας. Γι' αυτό και είναι απαραίτητο σε κάθε τέτοια περίπτωση να στεκόμαστε έμπρακτα αλληλέγγυοι στο πλάι τους, μπλοκάροντας έτσι τις επιδιώξεις των διωκτικών και δικαστικών μηχανισμών.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
στον αναρχικό Κ. Μητροπέτρο

Ιούνης '98: οι συγκεντρώσεις που διοργανώνονται από αδιόριστους εκπαιδευτικούς ενάντια στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ εξελίσσονται σε πολύωρες συγκρούσεις με την αστυνομία. Γίνονται δεκάδες συλλήψεις.

16 Ιούνη: έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων όπου προσάγονται οι συλληφθέντες, φασίστες επιτίθενται και τραυματίζουν τρεις συμμέτοχους των κινητοποιήσεων. Ένας από αυτούς πέφτει σε κώμα.

18 Ιούνη: πραγματοποιείται στην πλ. Κάνιγγος συγκέντρωση ενάντια στην κρατική καταστολή και τη βία των φασιστών. Νέες συγκρούσεις με την αστυνομία. Ένας διαδηλωτής τραυματίζεται από σφαίρα μπάτσου. Η αστυνομία επιτίθεται και συλλαμβάνει τον Κώστα Μητροπέτρο. Οι μπάτσοι φτάνουν να τον κατηγορήσουν ακόμα και για απόπειρα ανθρωποκτονίας.

22 Ιούνη: ο Κ. Μητροπέτρος αφήνεται προσωρινά ελεύθερος. Το κράτος κι η κλονισμένη ηγεσία του κινήματος των αδιορίστων επιδιώκουν την εκτόνωση.

25 Σεπτέμβρη: ενώ η τάξη έχει αποκατασταθεί εκδίδεται ένταλμα σύλληψής του.

18 Νοέμβρη: συλλαμβάνεται και οδηγείται στη φυλακή.

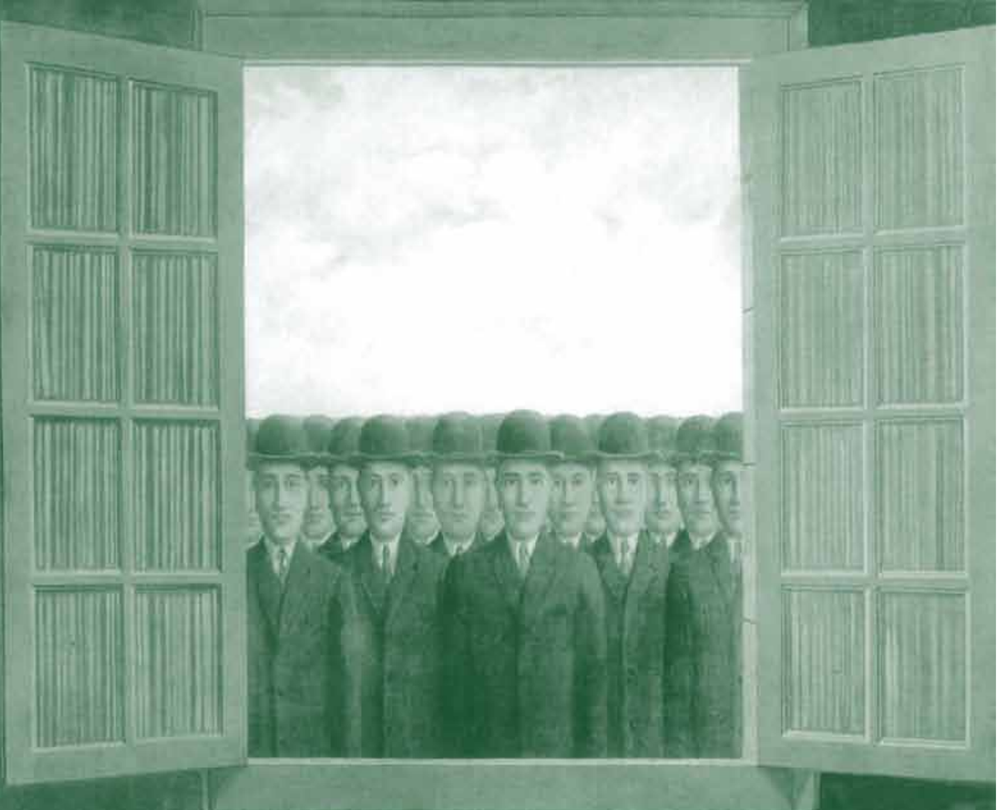
1 Νοέμβρη 1999: μετά από έναν χρόνο προφυλάκισης δικάζεται και καταδικάζεται σε 5,5 χρόνια φυλάκισης. Αφήνεται πάλι προσωρινά ελεύθερος μέχρι το εφετείο.

ΔΙΚΗ 15/12/00
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αναρχικές Αναρχικοί από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά

Ο Κώστας είναι ένας άνθρωπος γνωστός στην περιοχή του Κερατσινίου από την μακροχρόνια τοπική του δράση κι ένας από τους εκδότες αυτού του εντύπου. Η διαδρομή του από τις αρχές της δεκαετίας του ΄90 έχει χαρακτηριστεί από την έκφραση της αλληλεγγύης του σε διάφορους κοινωνικούς αγώνες, σε καταπιεσμένα κοινωνικά κομμάτια, σε φυλακισμένους αγωνιστές και απεργούς πείνας και την ενεργό συμμετοχή του σε συλλογικά αντιιεραρχικά εγχειρήματα καθημερινής παρέμβασης και δράσης στις δυτικές συνοικίες του Πειραιά και της Αθήνας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

"Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μέσα στην απέραντη πόλη, με κυρίεψε ένα είδος κοινωνικού τρόμου. Μου φαινόταν ότι χιλιάδες και χιλιάδες άνθρωποι που διάβαιναν χωρίς να γνωρίζονται, ένα αναρίθμητο πλήθος μοναχικών φαντασμάτων, δεν είχαν κανένα δεσμό μεταξύ τους. Και αναρωτιόμουν με ένα είδος απρόσωπου τρόμου πώς όλα αυτά τα πλάσματα δέχονταν την άνιση κοινωνική δομή. Δεν έβλεπα αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια κι έλεγα: Εξ' αιτίας ποιάς μαγείας αυτά τα χιλιάδες δυστυχισμένα και στερημένα άτομα υποφέρουν αυτό που είναι; Η αλυσίδα ήταν στην καρδιά, η σκέψη ήταν δεμένη, οι μορφές της ζωής είχαν αποτυπωθεί μέσα στο μυαλό, η συνήθεια τις είχε στερεώσει. Το κοινωνικό σύστημα είχε πλάσει αυτούς τους ανθρώπους, ήταν μέσα τους, κατά κάποιον τρόπο είχε γίνει η ίδια τους η ουσία, δεν επαναστατούσαν εναντίον της πραγματικότητας, γιατί είχαν γίνει ένα με αυτήν"

Ζαν Ζωρές 1910

στον αναρχικό Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

που προφυλακίστηκε για 1 χρόνο & καταδικάστηκε σε 5,5 χρόνια φυλάκισης, για τη συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις των αδιορίστων εκπαιδευτικών τον Ιούνη του '98 έξω από τα εξεταστικά κέντρα και στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας της πλ. Κάνιγγος ενάντια στη δολοφονική επίθεση φασιστών σε συμμέτοχους των γεγονότων εκείνης της περιόδου.

ΔΙΚΗ 15/12/00
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αναρχικές Αναρχικοί από τις Δυτικές γειτονιές της Αθήνας & του Πειραιά